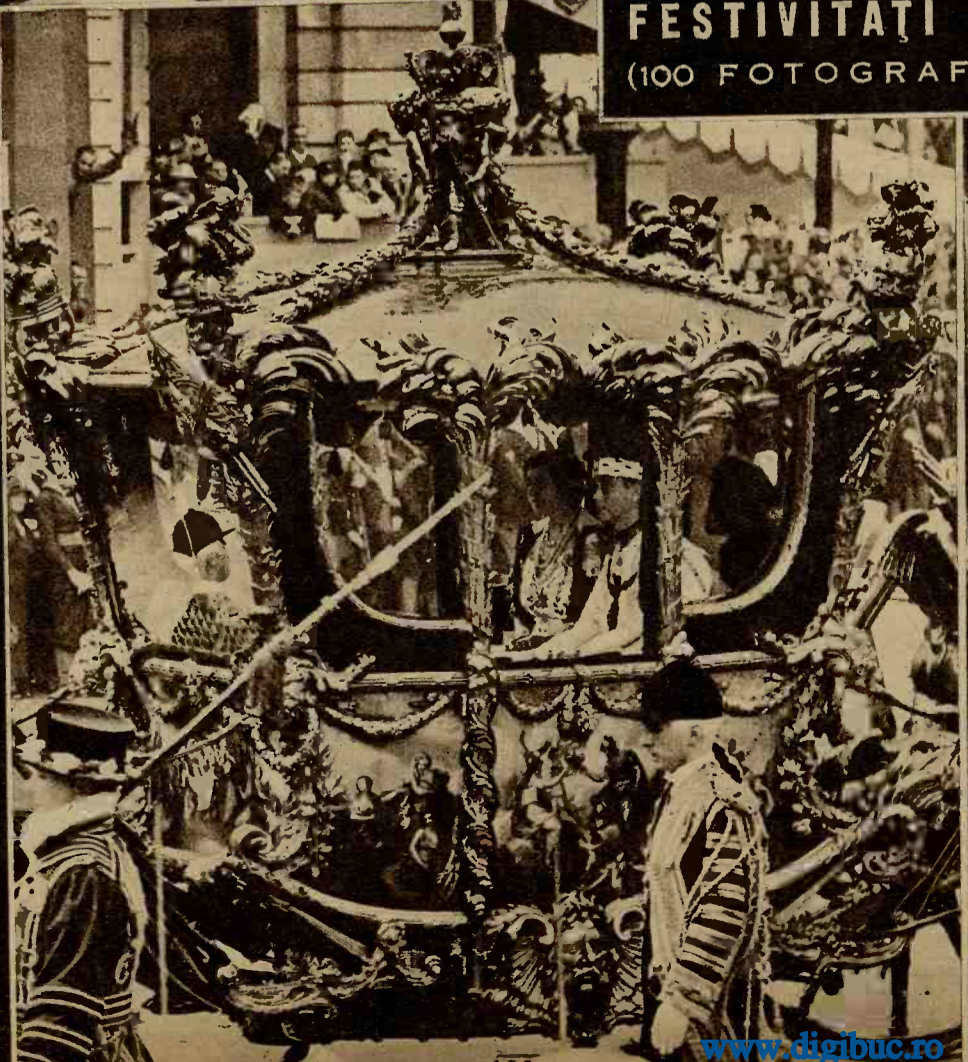

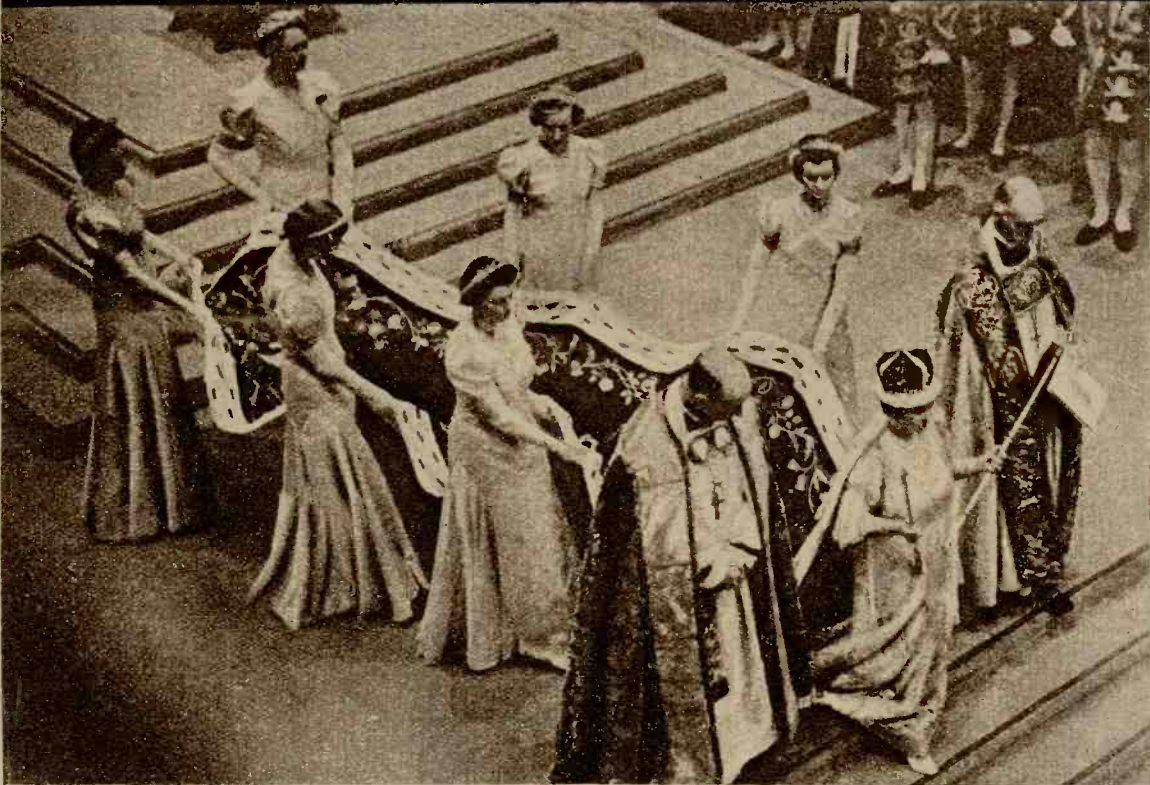
NUMAR SPECIAL
INCHINAT GRANDIOASELOR
FESTIVITĂȚI DELA LONDRA
(100 FOTOGRAFII EXCLUSIVE)

COPERTA NOASTRĂ
INFĂȚIȘEAZĂ:
Sus: FAMILIA RE-
GALĂ ENGLEZĂ

Prima fotografie oficială a întregii familii regale engleză, făcută imediat după încoronare. Dela stânga spre dreapta: Princesesa Regală, sora Regelui; Ducesa de Gloucester; Ducele de Gloucester; Regina-mamă Mary; Regele George VI; Regina Elisabeth cu cele două principese Elisabeth și Margarete-Rose; Ducele de Kent; Ducesa de Kent și Regina Maud a Norvegiei.
Jos, stânga: Regele George al VI-lea și Regina Elisabeth în careta de aur.
Jos, dreapta: Momentul solemn al încoronării Regelui George VI, de către episcopul de Canterbury.

FAMILIA REGALA IN ZIUA INCORONARII

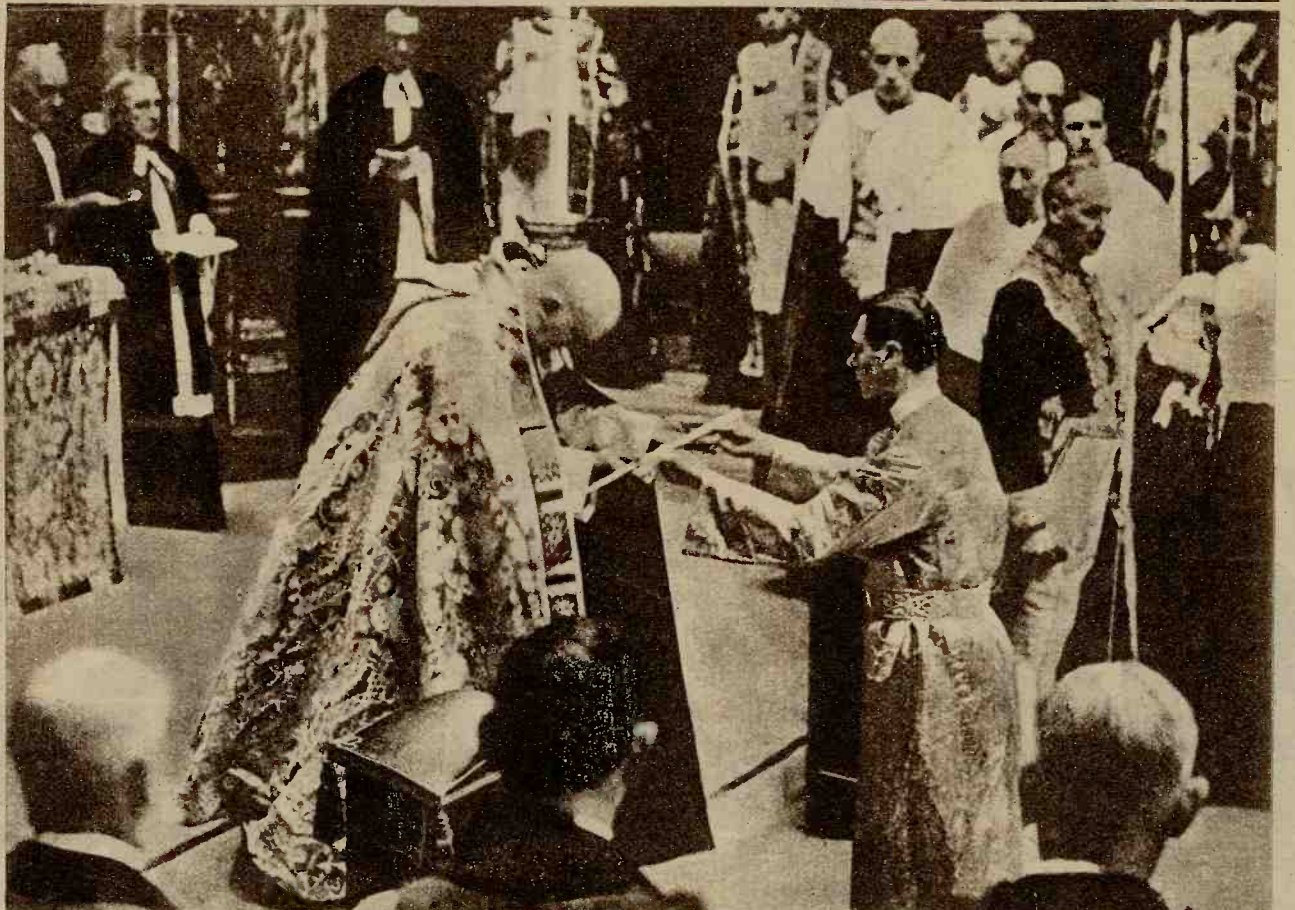
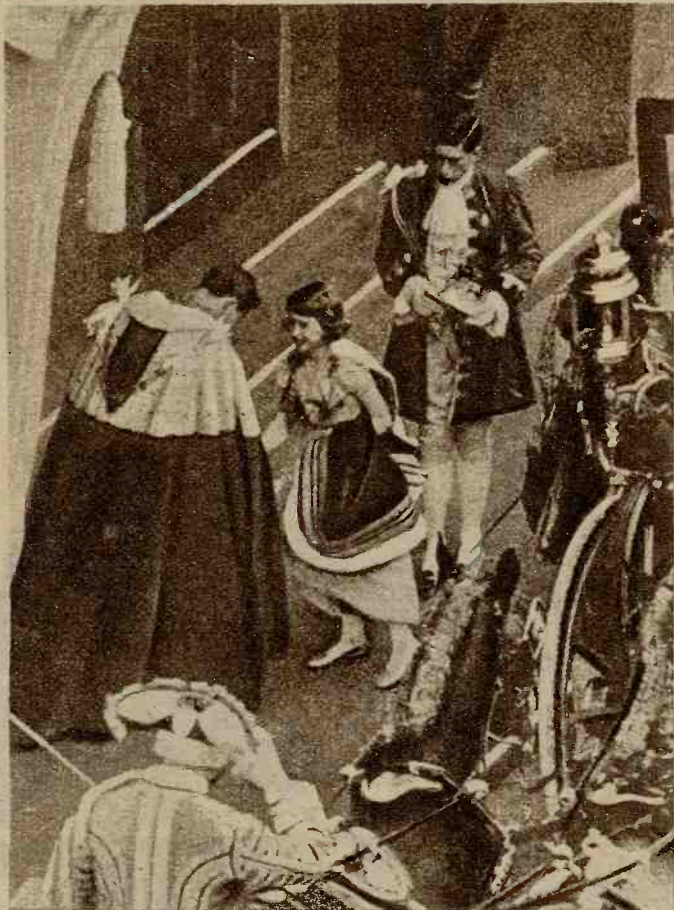
← REGINA, DUPĂ CEREMONIE

Investmântată cu mantia de purpură și hermină, purtând sceptrul și bastonul sfânt, Regina Elisabeta părăsește catedrala Westminster, după ceremonie, urmată de șase domnișoare de onoare, care-i poartă trena.

REGINA-MAMĂ →

Cu o ținută impunătoare și majestoaasă, a pășit Regina-Mamă Mary, în cortegiul încoronării.

MOȘTENITOAREA PREZUMTIVĂ A TRONULUI

Surzătoare și bine dispusă, principesa Elisabeth, moștenitoarea prezumtivă a tronului Angliei, sosește la catedrală, fiind întâmpinată de Ducele de Norfolk, organizatorul întregii festivități a încoronării.

SUVERANUL INGENUNCHIAZĂ ↗

Regele George al VI-lea al Angliei și Împărat al Indiilor a ingenunchiat. Episcopul de Canterbury se pleacă înaintea sa, și-i înmânează spada de domnitor.

Scală de culori în antilopă

Eg-Gü

pentru încălțăminte de antilopă

- Eg-Gü dressing
- Eg-Gü pământuf
- Eg-Gü creion
- Eg-Gü perii de cauciuc și de sârmă

FRAȚII REGELUI

Cei doi frați ai Regelui Angliei, Ducele de Gloucester și Ducele de Kent, au mers călări în cortegiul, dela Palatul Buckingham până la Catedrala Westminster.

REGINA MAMA MARY ȘI OASPEȚII

AGA KHAN ȘI SOȚIA LUI.

Printre numeroasele personalități care au luat parte la banchetul oferit de Rege oaspeților încoronării, se găsea și Prințul indian Aga Khan cu soția lui, pe care-i vedem în fotografia noastră.

LA REPETIȚIA GENERALĂ.

La repetiția generală care a avut loc la Westminster Abbey, în preluș încoronării, a luat parte și Regina-mamă Mary. Fotografia noastră înfățișează pe Regina-mamă Mary, urmată de Ducele de Norfolk, maestrul de ceremonii al Curții engleze.

REPREZENTANȚII COLONIILOR ȘI AI DOMINIOANELOR.

La festivitățile încoronării au luat parte reprezentanți ai coloniilor și dominiilor britanice. Fotografia noastră înfățișează pe acești reprezentanți în curtea palatului Buckingham.

In cântec vechi-remuritor

APA DE COLONIA

În ritmul valsului lui Johann Strauss, au dansat și vor dansa ani de-a rândul, generații. La fel, mireasma grațioasă pe care o împrăștiă Apa de Colonia RICHARD HUDNUT biruiește timpurile, prin superioritatea calității sale, rămânând nemuritoare.

Întrebuințarea acestei Ape de Colonia dovedește gust și rafinament, întrucât la crearea ei s'au ținut în seamă două elemente: finețea și distincția discretă, ce trebuie să evoce mireazma concentrată din flaconul cu Apo de Colonia RICHARD HUDNUT.

Apa de Colonia „Gemey”, „Richesse”, „Le Début Vert” și „Le Début noir” sunt cele patru creațiuni minunate ale casei RICHARD HUDNUT.

Richard HUDNUT

**ILUMINAȚI ZĂMBETUL DVS.
CU
KOLYNOS**

VEȚI descoperi o bucurie care n'ați cunoscut-o, este aceea de a avea o dantură albă și proaspătă, gingii rose, ferme și sănătoase. Intrebuințați Kolynos crema de dinți anti-septică a cărei acțiune e bazată pe o teorie științifică complet nouă. Kolynos conține ingrediente cari nu se află în pastele ordinare. Kolynos „e cu totul altceva”. In fiecare cavitate,

in fiecare interstiție dentară, el spumegă și clocotește, distrugând milioane de germeni cari cauzează decolorarea și caria.

Mai mult încă: Kolynos este economic. Dv. nu puneți decât jumătate din cantitatea dentifrice-ului ordinar. Kolynos este așa de concentrat încât un centimetru pe o perie uscată, e suficient.

Și Dv. puteți avea zămbetul atrăgător pe care-l dă Kolynos.

604

Solemnitatea din catedrala Westminster

Cel mai impunător act din măreața ceremonie este omagiul. Regele încoronat stă pe tronul său având în dreapta și în stânga pe episcopul de Bath și Well și pe episcopul de Durham. Indărățul Regelui sunt demnitarii Statului în mare ținută. Fotografia noastră înfățișează momentul prezentării pairilor, după perindarea arhiepiscopului de Canterbury și a prinților de sânge regal.

După prezentarea omagilor, tobele bat, trompetele răsună și toată lumea strigă: „Trăiască Regele!” Când aclamațiile se potolesc, arhiepiscopul se duce la altar și pune coroana pe capul Reginei Elisabeta.

*Văți gândit ce vă așteaptă
PESTE CÂȚIVA ANI?*

Fabricat din gălbenuș de ou, are însușirea de a degresa epiderma și o elimina toate impuritățile depuse pe porii ei

Bătrânețea timpurie se datorește azi mai ales rezidurilor pudrei și fardurilor ce se depun pe porii epidermei și produc sbârciturile cu toate efectele lor dăunătoare tenului dv.

**SĂPUNUL
AU JAUNE
D'OEUF 832**

PURIFICĂ ȘI REGENEREAZĂ EPIDERMA

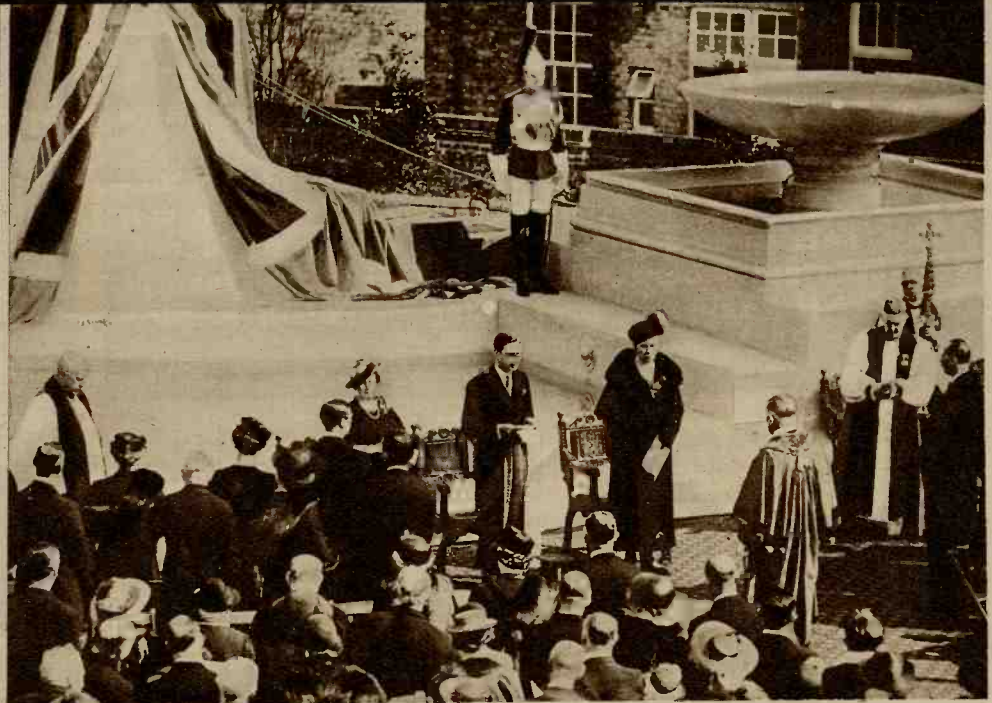
REPREZANTANȚA ȘI DEPOZITUL: STR. BOTEANU, 5

LONDRA A TRĂIT ZILE DE MARE SĂRBĂTOARE

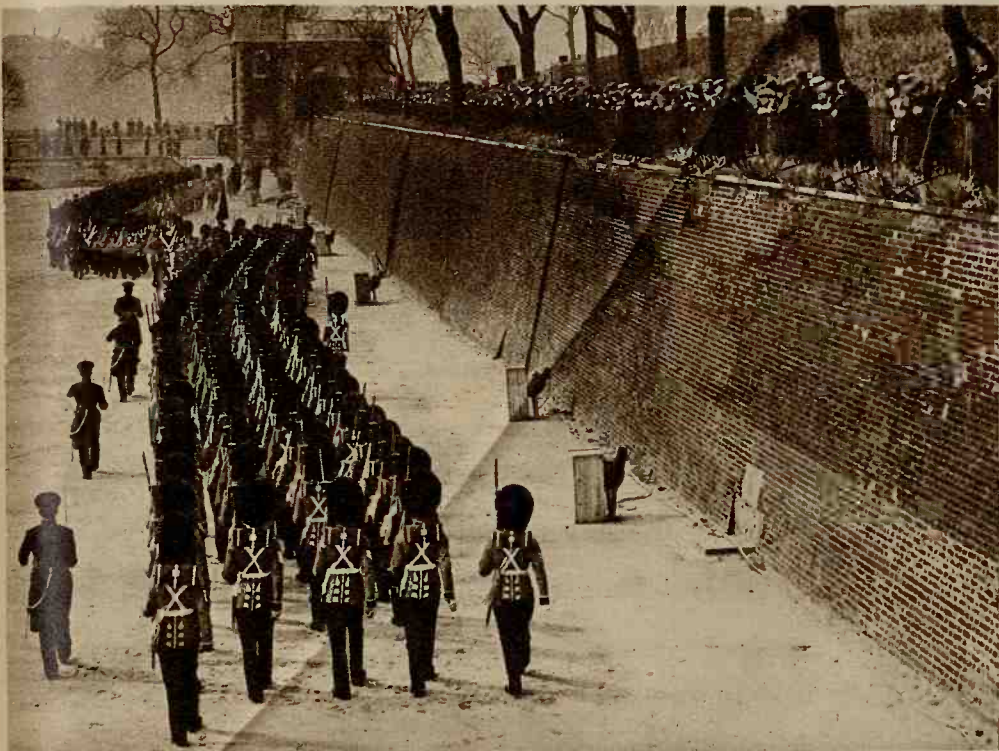
DRAPELELE PE STRĂZI

Decorația străzilor Londrei pentru încoronare a fost pur și simplu formidabilă. Cele mai mici străzi au fost înfrumusețate cu ornamentele splendide. Publicăm aci o fotografie înfățișând o stradă inundată de drapele, în East-End-ul Londrei.

IN MEMORIA REGELUI GEORGE AL V-LEA

La Windsor, Regele George VI al Angliei a inaugurat un monument în memoria tatălui său. În fotografia noastră, dela stânga spre dreapta: Regina Elisabeth, Regele George VI și Regina-mamă Mary, în fața monumentului.

REGIMENTELE SE PREGĂTESC

Până în preziua încoronării, regimentele au făcut repetiții de defilare, în vederea serbărilor. Fotografia noastră înfățișează regimentul scoțian de gardă la o repetiție.

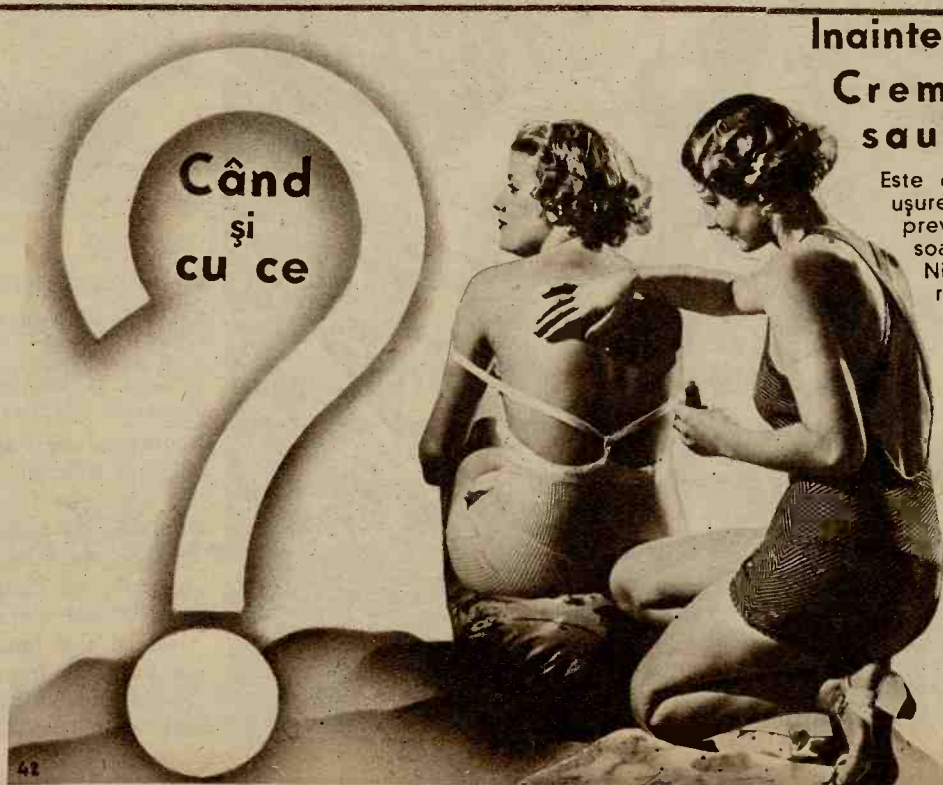
A MINTIRE...

90.000 persoane au primit, în ziua încoronării, medalii comemorative, de argint. În fotografia noastră, la dreapta, medalia pentru doamne; stânga, medalia pentru domni și mijloc, reversul medaliei, cu data încoronării.

IN NOAPTEA PREMERGĂTOARE ÎN-CORONĂRII.

Pe străzi, în parcuri, în piețele publice, a domnit în noaptea premergătoare încoronării, o mare agitație. Femei, bărbați, copii, tineri și bătrâni, cu toții au dormit pe stradă, pentru a găsi un loc mai bun a doua zi.

Înainte de a face baie de soare
Crema sau Ulei **NIVEA**

Este cunoscut tuturor că Nivea vindecă și ușurează durerile. Dar este mai bine să preveniți! De aceea înainte expunerii la soare masați-vă bine cu Crema sau Ulei Nivea, la o căldură prea mare sau dacă rămâneți prea mult la soare, repetați aceasta după un timp oarecare. Știința a constatat, că EUCERITA se aseamănă în gradul cel mai înalt cu grăsimea naturală a pielii. Numai NIVEA conține EUCERITA. Nivea micșorează pericolul arșiței soarelui și Dvs. rămâneți plăcut răcorit și înviorat.

CREMA NIVEA

AJUTAȚI COPIII SĂ TRĂIASCĂ!

Luminite vii. — Mama și copilul. — Dacă mama ar face minuni... — Mor copiii. — Statistici inutile. — Dece mor copiii. — Lacrimi de groază și durere. — Ce e de făcut?.. Discursurile nu omoară păduchii. — Vă place zahărul, copii?... — Ne adresăm prefectilor. — Pofțiți la țară, Doamnă..

UN bulgăre de lumină vie rupt din lumina soarelui, o fărâmă de viață din viața lumii, un grăunte din taina cea mare a ființei, — iată ce e copilul.

Ochișorii lui, din cari boabele de lacrimi limpezi ca cristalul isvorăsc cu atâta ușurință, cuprind, în incolora lor privire, toată minunea existenței și, în stropul lor de umezeală, puterea neîntrecută a înduioșării. Mănuțele grăsuțe de mătase azurie pot să zdrobească, fără știre, vieți tari, călite ani și ani dearândul de lupte și nervi. Cu gurița știrbă, lacomă și roză, sfărâmă, ca o fiară, piatra tare a celei mai zidite inimi. Trupușorul lui e un nod de carne pe care râde și se joacă lumina și fiorul vieții. Când, în așternut, se răsfrătește tot, vrea să-și mănânce piciorul bucălat și neastâmpărat și încearcă să-și smulgă ochișorii cu mănuțe nedibace, pâlâie în el atâta căldură, încât înmoaie ca o ceară și sufletele din oțelul cel mai tare. Pentru mama lui e o floare minunată și fiecare cută, fiecare părticică din vietatea asta mică și nepricepută, e mai dulce, mai caldă, mai catifelată, decât petala trandafirului cel mai rar.

Și e, în adevăr, bobocul de floare — unicul — în care natura, apropiindu-se de desăvârșire, a împletit tainele ca să creeze o minune.

Dar, asemenea tuturor minunilor în care creatorul a pus gingășie și darul nefăcut al vieții, copilul e tot așa de plăpând, pe cât este de dragălaș. Încă înainte de a fi pătruns în lumea noastră, începe a suferi: necazul, munca, boala mamei îl lovesc chiar în ascunzișul lui firesc. De îndată ce se naște, toate durerile îi ațin calea, toate suferințele îl împulzesc, toate pietrele i se rostogolesc înainte, toate relele îl pândesc. E necăjit din clipa în care firea îl aruncă în mâini mari cari îl poartă răbindu-l, îl înveselesc în aspre țesături ce îl apasă și-l jupoaie. Protestul lui e asvârlit zadarnic, deși cu toată energia, din gurița desfăcută ca un cioc de pui flămând:

— Uaa — aaa !.. Uaa — aaa !..

Numai sânul mamei, plin și cald îi astupă gura. Puiul de om e un mâncău, ca toți puii, de orice fel ar fi.

Pentru ca minunea asta mică și pleșuvă să trăiască, trebuie ferită de toți ghimpulii, ascunsă de toate primejdiiile, mângâiată și cocoloșită. Mama copilașului trebuie să-i netezească drumul lui anevoios, dela cuta

Tragedia copiilor dela țară este impresionant redată în această fotografie, care înfățișează un grup al convoiului de flămânzi din Basarabia.

Ce va face acest bătrân când copilul de lângă el se va îmbolnăvi? Cum va ști el să-i ajute?

Câtă dragălașenie și nevinovăție! Și totuși când vor fi loviți de o boală necruțătoare, nu se va găsi nimeni care să-i îngrijească cum trebuie.

Pe fața acestei femei se citește grija și neliniștea. Cine-i va putea face o vină, dacă micuțul se va îmbolnăvi și va fi lipsit de o îngrijire normală?

scutecului ce l-ar putea răni, până la pieptul care mu mai e al ei, ci al lui. Mama trebuie să-l ferească de asprimea frigului, de dogoarea căldurii, de fărâia vântului, de musca neastâmpărată, de colțurile lucrurilor, de mănuțele cari lovesc ochii, de foame, de sete, de boală. Dacă mama ar putea face minuni, atunci viața pușorului ei ar fi o sărbătoare și râsul lui s'ar împleti cu al ei în cel mai dulce imn de bucurie: imnul vieții.

Dar mama nu poate face minuni și viața e o lumină care se stingea prea repede și prea ușor.

Se prăpădesc copilașii și lacrimile calde se rostogolesc zadarnic pe trupușoarele reci și înțepenite.

Mor copiii. Cutiuțe de lemn încheiate în grabă cuprind rămășița fărămei de lumină vie peste care oamenii vor asvârli pământ, nădușiți și amăriți. Mama își îngroapă fața, hohotind, în scutecele sau rochițele care nu mai sunt decât niște cârpe fără viață și fără utilitate.

Mor copiii.

De câte ori n'ați auzit acest lucru, de câte ori nu l-ați citit, de câte ori nu l-ați discutat poate... Mor copiii.

Toată lumea o știe. Și toată lumea știe de ce. Căci s'au făcut anchete, s'au scris articole și studii, s'au redactat statistici, s'au însemnat curbe savante, după calcule îndelungi și complicate, s'a examinat problema sub toate fețele și oameni de seamă au ajuns la încheierea — după minuțioase cercetări — că nimic nu se opune, ba chiar se cere ca această problemă să fie considerată socială.

Și totuși copiii mor.

Se prăpădesc subalimentați și lipsiți de cea mai elementară igienă. Se topesc cu zile fiindcă se nasc plăpânzi, loviți și anemiați de munca, zi de zi, a mamei. Țărâna muncește până în ultima clipă. Durerile facerii o apucă pe ogor, în drum cu carul, la pășune cu vitele, în ograda boierului la împărțitul porumbului, în bățătura ei la curățitul bălegarului. Când o taie junghiurile se lasă jos într'un țipăt: „Uf!... mamă!...” și de multe ori naște acolo în drum sau unde se găsește, asemenea gloabei de tramvai de odinioară care făta între curele. Dar, chiar dacă lucrul s'ar întâmpla acasă, ajutorul ce i se dă e virtual. Femeia care se pricepe, chemată în grabă, pune mai întâi niscaiva burueni sub pragul ușii și trage o bolboroseală de descântec la repezeală, în loc să puie o velință curată.

Nimeni nu se gândește să spele femeia în dureri, dar o țuică să se întărească, o îndeamnă toți să ia. În trecut fie zis, o facere anormală înseamnă de cele mai multe ori moartea mamei — căci asistența e inexistentă — doctorul fiind la 30-40 kilometri depărtare și tot asemenea, moașa. (Am mai spus odată, dar ar trebui s'o spun de încă o mie de ori; la 10.000 de suflete, o singură moașă oficială!). Dacă facerea e normală copilul e primit în detestabile condiții de igienă. E scaldat și îngrijit cu toată dragostea. I se acordă aceeași atenție ca unui vițel sau unui mânz. Din păcate nu e suficient. Cât despre mamă, primește îngrijiri sub-mediocre. Totuși a doua sau a treia zi va fi pe picioare și va roboti prin casă și prin bățatură. După o săptămână, copilul — înfășat sau nu — rămâne înscuiat în casă să nu-l mănânce porcii, iar mama își seacă pieptul la seceriș, la sapă, la arat. (Dacă e iarnă, pruncul e așezat la căldură pe vatră și de multe ori cade și arde — biată ființă mică și nenorocită — de viu). Când vine acasă, frântă de oboseală, se întâmplă și bățută — căci, la țară, femeia e

încă lovită la rând cu vitele — copilul primește un sân umed de nădușeală, din care soarbe o hrană amară și subțiată.

La sindrofii, în timp ce rouge-ul mânuit cu îndemănare arcuiește ovalul gurii, sau între o „passă” și un *relance*, doamna X. sau Y. pune la punct, adânc convinsă, problema mortalității copiilor:

— Lasă, dragă, că așa cresc... Goi, murdari și nemâncați, în frig, în praf... N'au nimic. Sînt sănătoși ca tunul și ajung niște voinici... Da' eu (cu vocea pe jumătate)..., cu sweater, cu pază, și iau guturaiul, nici nu știu cum, din senin... A început să mă înjunghie și piciorul... Vai, dragă Madam' Panaitescu, mă apucă groaza la gândul că s'ar putea să am reumatism... Vocea muiată de durere se întărește pentru „plus”...

Ei bine, nu e adevărat. E o minciună care și-a făcut loc și căreia, nu știu de ce, i se dă credit. Copilașii crescute în guno-ul vitelor, în mizeria nespălării, a frigului, a foamei, mor... Mor pe capete. Rămân aceia pe cari soarta i-a însemnat cu norocul vieții sau cari, din părinți, se bucură de o vitalitate dincolo de obișnuit.

Să nu ne înșelăm însă: nu e vorbă de o selecție, de viața spartană, superbă în duritatea ei, neajunsă în puritate. Copilul spartan dormea pe o scândură sau pe pământ — dela o anumită vârstă numai, — dar trupul lui primea valurile apei binefăcătoare și lucia curat în soarele cald al Spartei. La noi copilul de țăran tot pe scândură doarme sau pe pământ, uneori dela cea mai fragedă vârstă. Dar e neîmbrăcat ca lumea și vifornitele iernilor aspre pustiesc cuibul inimioarei lui, fără ca nimeni să-l plângă. Și e murdar adesea și plin de păduchi din tovărășia cu animalele din bățatură. Selecție?... Ba, mai curând pruncucidere.

A cui e vina?

A părinților? A mamei? Ar fi absurd să se creadă așa ceva. Părinții cu excepția cazurilor patologice, își iubesc odraslele. Se poate ca țăranul să fie mai aspru, dar inima lui se moaie pentru copilașul lui, ca a oricărui părinte. Dacă nu îi dă o îngrijire mai bună e, în primul rând, fiindcă nu se pricepe, nu are vreme, n'are mijloace; în al doilea rând, fiindcă așa a apucat el dela bătrânii lui, așa a învățat, așa fac cei din jur și de o seamă cu el. Mama crește copilul așa cum a fost crescută ea. Și-ar da sufletul pentru el și ar primi chinurile boalei în trupul ei ca să cruțe trupul micuțului, dar cum i-ar trece prin minte să-l oprească să se joace în cămășuță sau de tot despuiat în guldul drumului, după ploaie, ori să nu-l lase să împartă moțul de turtă cu câinele, să-l fie iarna în gura vetrii sau să lupte cu el, în timp ce „omul” mârâie nemulțumit, ca să-l scalde în fiecare zi? Cine mai face așa? Sau cum să dea copilului, când începe a mesteca și el, altfel de mâncare decât a lor?... Nici n'ar putea, dar nici nu-i trece prin gând.

Puiul de om, mănâncă, așa ca taică-su și ca maică-sa, turtă de mălai rece, deasă și tare ca piatra. Burtica lui se umflă monstruos pe piciorușele subțiri ca ața. Și, din când în când, trage și o țuică. E tare și se strâmbă tot. În toată casa e haz mare iar tata se simte mândru că fărăma vie se oțărește, dar înghite. Dacă are niscaiva vecini prin casă primește complimente:

— Bravo!... Ei, las'că are în cine semăna... Strașnic, picuile (expresia reală e alta), ai?... Picuile umblă de-abușilea lins de câine, ca să adoarmă apoi pe jos, într'un colț, până ce își vor aminti de el cei mari.

Relele se trag din această ignoranță a țăranului în creșterea copilului. E curios cum pricepându-se la multe, în direcția aceasta e cu totul lipsit de un bagaj strămoșesc util. Copiii se prăpădesc fără ca cei mari să aibe idee de un mijloc de salvare.

Pentru prunci, ca și pentru oamenii în toată firea, recurg la aceleași descântece, aceleași fricțiuni cu țuică ori cu gaz, indiferent de boală. Așa se întâmplă că bieții copii mor cu zile.

Imi amintesc de un caz petrecut doctorului V. în satul meu.

Vestit de agentul sanitar că odrasla lui Ilie Culiță (numele e fictiv) zace, se duce la sătean acasă. Copilașul, de o vârstă foarte fragedă, are nefrită și e umflat bine. Doctorul V. cheamă părinții și le ține un discurs în care sfatul atinge amenințarea: să nu se mai dea mâncare copilului. Să nu i se dea decât asta, aceea și așa mai departe. Pentru mai multă siguranță, medicul face vizite zilnice: odată,

**Alarmă
în organism**

Urina tulbure este un semn precis de răceală a căilor urinare. Luând din timp tabletele Helmitol, vă vindecați repede și suprimați durerile.

**T A B L E T E L E
HELMITOL**

**B
A
BAYER**

Un produs al casei „Bayer“

Orice obiecte, cu suprafață fină sau aspră, se curăță cu VIM!

VIM este auxiliarul cel mai prețios al gospodăriei! Curăță murdăria rapid de pe orice obiect: fie de lemn, de metal, de porțelan sau de

sticlă, sau obiecte vopsite; — VIM curăță murdăria până și de pe mâinile cele mai murdare!

Cu condiția: să fie VIM veritabil

de două ori, de trei ori. Micul pacient se îndreaptă văzând cu ochii. Părinți, sint fericiți și ochii le joacă în lacrimi de mulțumire când își arată recunoștința, medicului.

— Il scap; — îmi spunea doctorul V. pe care îl întrebam de starea micuțului bolnav. — Il scap sigur, numai să nu-i dea să mănânce...

După alte trei zile, copilașul zăcea frumos și înțepenit între lumânări.

Fiindcă „umblase mai bine” i-au dat un pic de turtă, niște varză cu zăbici... că doar nu puteau să-l fie nemâncat, să se prăpădească de foame cu bucatele în casă...

Dar niciodată nu voiu uita moartea fetiței mici, blonde și albe, moartea Loricăi, copilul cu ochii scăldați de lumina cerului albastru.

Venise de la București, după un drum lung și chinuitor, pe o vreme de iarnă căinoasă. În umbra serii, Nicolita, mama copilului, hohotea:

— Nășică, moare biata Lorică... Moare...

— Ce are, Nicolito?

— De unde să știu?... O dor oasele și o înecă în gât... Arde ca focul și se chinuie să-și tragă sufletul, de și se rupe inima... I-am pus țuică la tălpi, am uns-o cu gaz, am scăldat-o în apă fiartă și i-a „făcut de răceală” Anica lui Stoian. Degeaba, Nășică, moare... Of, Dumnezeuule de ce mă mai lași pe mine?... Dacă moare, nășică, atunci mor și eu... Nu vreau să mai trăiesc... N'am la ce...

Medic la Z. nu era pe-atunci: post vacant. Farmacia cea mai apropiată — acolo se afla de altfel și un bun doctor, a cărui amintire se mai păstrează și azi — la Bălcești, la 28 de kilometri, pe drum de coaste și de scorbiri, lipit într-o parte de dealuri — cuiburi de lupi — ale Butanului, ros în cealaltă parte de Oltețul înghețat pe care suflau cu furie toate vânturile din lume.

— Nicolito, hai, vreau să văd fetița...

Pe ulița satului, bătută de viforiniță, numai noi două luptam cu vremea și durerea noastră. Căsuța Nicolitei își îngropase ferestrele mici și înlăcrimate în nămeții de zăpadă. Înăuntru o căldură otrăvită de fum, miros de gaz, de țuică, de rufe ude. Copilul găfăia pe o laviță, în fața căreia, în genunchi, Mama Ancuța, bătrâna mea doică, se lupta cu plânsul și cu mânuțele bolnavei.

Buzele fetiței erau vinete. Ca să respire se zvârcolea toată și țușea cu bale în care pluteau puncte cenușii.

Întrebările erau de prisos. Anghina difterică gătuia fetița. Nu putea fi vorba de o întârziere. M'am întors acasă într'un suflet. Nină, copilul de curte, a pus pe Pongratz, calul nostru sur, la sanie, în timp ce Călin, vizitiul, se îmbrăca și, mărâind, prepara felinarul și „levorverlu”. Drumul era tăiat de troiene cât niște dealuri. Sania sălta în

No. 540

R. I.

Pag. 8

bulgări de glod înghețat și icnea în gropi. Vântul se furișă prin desimea blănurilor încrețindu-ne în fiori de frig. Din când în când pânza rărită a zăpezii tănuia mlaștini în care tălpoaiele saniei se lipeau înțepenindu-se. Calul ars de sfărul biciului se încorda tremurând și ne scotea cu greu în lunecări și căderi. Călin pomenea și sfinți și draci. Pe la Ghioroiu, un lung convoiu de sâni, încărcate cu lemne de construcții, târându-se ca o omidă prin mijlocul drumului, ne opri în loc. Oamenii dormeau aproape toți, sus pe lemne, îngropați în paie și în saricele de blană. Vitele cu ochii mari și buni mergeau ca în somn, Călin sări jos și opri cel dintâiu car. Celelalte stătură pe rând.

— Heee!... Scoal' mă!... De sub blăni, un somnoros întrebă:

— Da' ce e?

— Dă-te jos de îndreaptă vitele, că nu e drumu' numai al vostru... Hai!... Hai!...

Ne-au făcut loc cu chiu, cu vai.

La Bălcești am stărnit toți câinii satului adormit. Pe doctorul M. — a murit, sărmanul, acum câțva timp — l-am dat jos din culcușul cald. Deși trecut de floarea vârstei era omul care nu da înapoi dela nici o osteneală și în nici un timp nu se cruța pentru viața altora. În timp ce eu luam un ceai fierbinte, el alerga la farmacie pentru ser anti-difтеріc, deși — după spusele mele — presupunea că va recurge la tracheotomie. Am schimbat calul și iar pe drum spre casă... Noapte de coșmar, în care icoana fetiței, svârcolindu-se înecată, mă înnebunea. Cuvintele de încurajare șoptite de doctor se ștergeau în vâietul vântului în care fărâmam și eu taina unei rugăciuni fierbinți.

Am intrat în sat, într'un revărsat de zori vânat și dușmănos. La casa Nicolitei se mișcau umbre negre în poartă și prin curte. Din casă, țipetele femeilor ne-au sfâșiat inimile. Am fugit acasă fără să mai intru în odaia moartei mici, să plâng singură, bătută de durere.

La înmormântarea Loricăi, mama a urlat ca o fiară, și-a sfâșiat fața și a mușcat țărâna cu care îi acopereau trupul drag.

A cui e vina?

A doctorului în niciun caz. Nici nu se pune chestia. A părinților? Dar au făcut, sărmanii, tot ce omenește le-a fost în priceperea lor. Au utilizat toate leacurile băbești, au descântat, au afumat, au fermecat și au afurisit. Totul a fost în zadar. Numai la medic nu s'au gândit să se ducă. Dar niciun țaran nu se îndreaptă așa ușor spre medic. Niciunul nu ia o asemenea hotărâre, fie pentru sine, fie pentru copilul lui, decât după zăcere lungă de tot. A, dacă ar veni medicul la ei... Dar sunt atâtea sate, atâtea mii de sate fără medici. Și cum s'ar putea împărți omul de știință în atâtea locuri, la atâtea suferinți? Însă chiar acolo unde este, în 50 la sută din cazuri n'are medicamentele necesare; în 80 la sută din cazuri nu găsește înțelegere la familia bolnavului. Indrumările sunt înțelese anapoda sau — pur și simplu — neluate în seamă. Și atunci? Atunci e nevoie de educarea mamelor, de plasarea unor ajutoare mai puțin îndepărtate unele de altele, de medicamente, de o acțiune eficientă a Statului. E nevoie de o intervenție *viguroasă, urgentă și reală*. Mai puține discursuri: cuvintele frumoase n'au salvat, de când e lumea, sufletele copilașilor din ghiarele difteriei, dezinteriei, tifosului, malariei și tuberculozei. Discursurile nu omoară păduchii, nu distrug țânțarii, nu nimicesc microbii, nu hrănesc, nu dau sănătate, nu înlocuiesc nici medicamentele, nici alimentele.

Totuși, nu de mult, doctorii rurali au fost obligați să țină conferințe la școli, cu privire la foloasele consumării zahărului. Au ascultat copiii până ce le-au lăsat gurilele apă, cât de bun e zahărul, ce bine e să-l mănânci și cât ar ajunge ei de voinici și de deștepti dacă l-ar roade cu dințișorii lor nespălați. Parcă ei ar fi vrut altceva!... Dar, la 32 de lei kilogramul de zahăr, țaranului nu-i convine să dea sănătatea, în cuburi albe, odraslelor. Și decât să fi chinuit copilașii stărnindu-le pofta, mai bine li s'ar fi împărțit gratis — da, gratis am zis — câte o bucățică fiecăruia, să-și resfețe și ei odată cerul gurii. Să se treacă la o acțiune bine organizată și vie. E nevoie, este absolută nevoie, încât ar trebui să o știe toți, s'o audă și surzii și s'o vadă — în fine — și orbii!

Acțiunea ar putea să pornească din capitalele de județ și anume, din inițiativa prefectului, care — în cele mai multe cazuri — este un fiu al județului ce conduce, are neamuri în unele comune, cu siguranță mulți fini, simpatii, probabil și — fără îndoială — partizani devotați.

Prefectul adus de apele politice, îndeplinește întotdeauna, pe lângă multe altele și o frumoasă operă de gospodărie rurală. Căci e mândru — ca oricare dintre noi — de județul său. Chiar dacă lasă altuia locul după un timp, știe bine că ceea ce a înfăptuit rămâne legat de numele lui. Dece atunci nu și-ar pune numele pe cea mai utilă și mai frumoasă operă de umanitate și patriotism?

Cu puțini bani, cu aproape nimic, s'ar putea crea la țară *Casa de ocrotire a copiilor*. Adevărate noduri vitale, puncte dătătoare de viață... O casă de ocrotire la 3-4 sate. Cu un

funcționar sau o funcționară, un cântar și un registru, sub controlul direct și conducerea medicului de circumscripție respectiv, s'ar realiza adevărate minuni. Nu ne îngăduie spațiul să intrăm în detalii. Am făcut o propunere, am dat o idee pe care fiecare o poate desvolta cum i se pare mai bine, am dat-o din toată inima, convins că e bună și dacă, ar fi înțeleasă — mai apropiată de posibilitatea înfăptuirii, decât multe altele. Este dela sine înțeles că această Casă de ocrotire a Copiilor ar avea de împlinit două misiuni: salvagardarea sănătății copiilor și educația mamelor. Bugetul județului n'ar avea de suferit aproape deloc. Chiria lunară a unei case dintr'un sat mai răsărit, abia se ridică la câteva sute de lei: anual ar fi vorba de o sumă mai mică desigur decât aceea a costului benzinei pe o lună, la una din mașinile prefecturii. Mai e nevoie să mai spunem că salariul funcționarului e în raport cu standardul de viață rural? Dacă prefectii ar vrea, ar crea în scurt timp o desăvârșită operă națională, de un folos obștesc neîntrecut, o adevărată minune a epocii în țara noastră. Nu mele lor ar rămâne înscrise în cartea de aur a patriei recunosătoare.

O, dacă ar vrea prefectii...

Ceeace depășește însă capacitatea mea de înțelegere, e faptul că sint numeroase societăți pentru protecția copilului. Ce fac aceste societăți? Unde activează? Pe cine ajută? Eu în satu meu n'am auzit de așa ceva; nici prin împrejurimi. Sau aceste societăți nu se îngrijesc decât de pruncii dela orașe. Dar e posibil așa ceva? Poate o femeie este în stare o mamă să tragă o linie și să spună: „De aici până aici, ajutam copilași să trăiască; de aici încolo pot să moară!” Sint două feluri de prunci? Acei cari au dreptul la ajutor și alți cari nu au acest drept? Copilul de țăran nu e și el un suflet? N'are și el o inimioară? Nu e tot al domnului? Cum se face că nimeni nu se gândește la crucile ce împânzesc cimitirile satelor, dedesubtul cărora putrezesc ființe mici și chinuite nevinovate? Dar, Doamnelor, de aici, dela țară se primenește Țara. De aici se vor alege femeile sau bărbații odraslelor dumneavoastră. Și D-stră înși-vă, tot din odaia de alături de iesle ați primit stropul de sânge ce vă dă viață și v'a creat o personalitate.

Nu e posibil ca filantropia să se oprească acolo unde se oprește și linia de tramway. Nu e admisibil ca mila să sufere de guță sau de artritis și să nu se poată deplasa. Nu e uman și nu e just ca fără remușcări — mii, ba poate zeci de mii de sufletele să fie uitate. Veniți la țară Doamnelor... Veți putea activa. În halate albe sau în orice toaletă ați dori. Veniți la sate să vedeți un joc mai interesant chiar decât bridge-ul; jocul morții și al vieții. Veniți la țară, Doamnelor, și ajutați copii să trăiască!

LORY PANAITESCU - ZATRENI.

1 CONSULTATIE GRATUITA a unui medic oculist

2 EXECUTIA unui optician specialist

FABRICATELE CELE MAI RENUMITE

FOTOPTIC

BULEVARDUL ELISABETA 3a

VICHY ETAT

IZVOARELE STATULUI FRANCEZ

VICHY-CELESTINS

RINICHI-BASICA, GUTA-DIABET, ARTRITISM

VICHY GRANDE-GRILLE

BOLILE FICATULUI SI ALE APARATULUI BILIIAR

VICHY-HOPITAL

AFECTIONILE STOMACULUI SI ALE INTESTINULUI

VICHY CELESTINS

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39. Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite.

UN NOU TIP DE BARCĂ CU MOTOR

Un tehnician din California, Powell, a reușit să construiască o barcă cu motor, care merge tot atât de bine pe uscat ca și pe apă. Pe uscat barca poate atinge o viteză de 60 km pe oră. În apă, barca realizează 16 km. pe oră. Fotografiiile noastre înfățișează noul model de barcă pe uscat și pe apă.

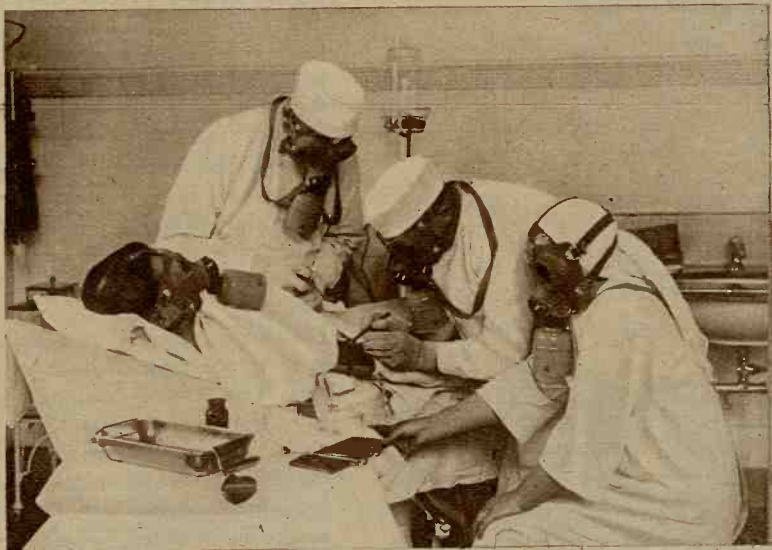
DUCELE INSPECTEAZĂ TRUPELE COLONIALE

La Roma a avut loc recent o mare paradă militară la care au defilat pentru prima oară și trupe coloniale abisiniene. Fotografia noastră înfățișează pe Duce inspectând trupele la Centocelle, în apropiere de Roma.

PRIMA PARADĂ MILITARĂ A BULGARIEI, DE LA RĂZBOIUL MONDIAL

La Sofia a avut loc pentru prima oară de la războiul mondial o mare paradă militară. Defilarea trupelor a fost primită de Regele Boris și întreaga familie regală.

CU MASCA DE GAZE ÎN SALA DE OPERAȚIE

Tehnica măștilor de apărare contra gazelor este atât de avansată, încât a ajuns ca aceste instrumente să fie întrebuințate și în sala de operație. Iată în fotografia noastră cum atât pacientul cât și medicii poartă o asemenea mască. Medicii nu sunt deranjați întru nimic de acest instrument.

RECORDUL BROAȘTELOR

Americanii încheie prinsi mari la concursurile de broaște. La diferite serbări aceste concursuri prezintă o atracție deosebită. Fotografia noastră înfățișează pe stăpâna unui... „grajd“ de broaște care-și antrenează pensionarele.

Muștele
irită la exasperare până și pe omul cel mai calm! Muștele vă strică odihna, vă murdăresc casa și vă primejduesc sănătatea, infectând alimentele cu care vin în contact. Ucideți-le cu

FLY-TOX

FLY-TOX
TUE
MOUCHE
MOX

eterna provincie

PARIZIENII din Paris, această expresie nu e o glumă sau un pleonasm — cum s'ar putea crede — ci un adevăr pe care parizienii îl scriu și rostesc cu toată seriozitatea, de oarece marea lor majoritate se trage din provincie. Dacă o lege ar împiedeca repopularea periodică a Parisului de către locuitorii din restul Franței, Orașul-Lumină s'ar stinge în câteva decenii. Aclimatizarea francezului „din provincie” la moravurile și condițiile de trai ale Parisului se face atât de perfect, încât numai un fin cunoscător al limbii și dialectelor franceze ar

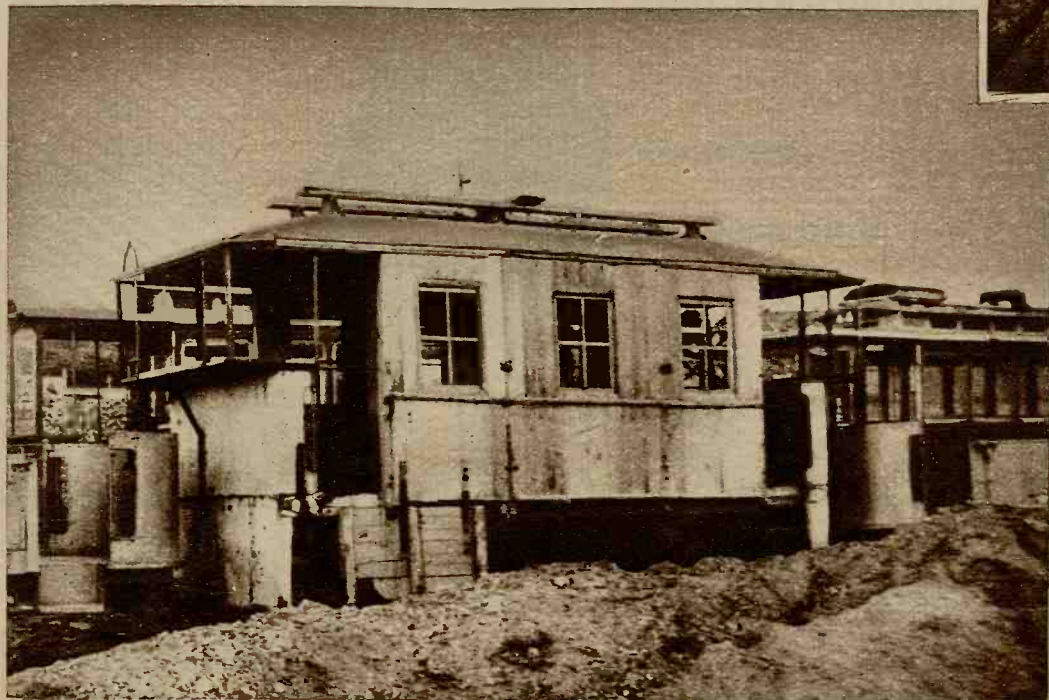
Zid renovat cu ușă și ferestre moderne, din provincie, după 250 ani.

Iașul văzut seara.

putea deosebi după un ușor accent, după o fină nazalizare sau după o căecare duritate a labialelor, pe cel care a părăsit provincia și a venit la Paris într'un răstimp mai mic de zece ani. (După acest timp dispare orice urmă).

Pricina unei asemenea miraculoase contopiri stă de bună seamă în firea mlădioasă și inteligența vioaie, spontană a francului — ceea ce nu se poate spune, bunăoară despre german, al cărui temperament are ceva din savoairea grea, amară a berei — dar și faptului că urbanistica Parisului nu se deosebete fundamental de a celorlalte orașe franceze. Cuvântul „provincie” are în Franța mai mult înțelesul de distanță decât de caracter deosebit (înțeles pe care îl are bunăoară la noi și în restul Balcanilor). Nu numai capitalele de județ, dar și târgurile mai mici franceze au grădini publice, bulevarde, cafenele, teatre, cinematografe, un serviciu modern de igienă publică, băi, vitrine luxoase, etc. — iar periferia lor (cași periferia Parisului) e alcătuită de parcuri sau din cartiere industriale bine pavate și luminate electric. Până și satele franceze — întrucât nu sunt invadate de vegetație — merg vertiginos spre înfățișare de oraș. Câtă deosebire la noi !...

Aspect periferic.

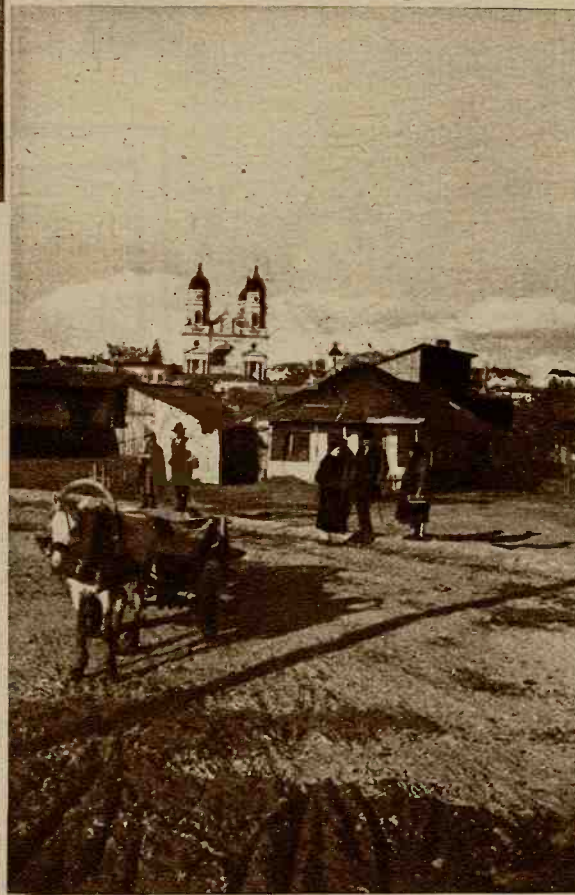
Tramvai vechi din Iași aruncat la gunoi.

cucuruz e instalate în mijlocul drumului și ciurul cu boabe atârnat pe carbuni atârnat de un trepid din trei stinghii de lemn. Negustorul e pansat la ochi (rănit desigur dintr'o bătaie la balul mahalalei). Tramvaele aruncate la gunoaie au înfățișarea unor locuințe părăsite, căci spiritul provincial nu distruge niciodată, farmecul lui fiind lentă putreziciune a lucrurilor și cadavrelor ambulante. Seara, Iașul are, la periferie, înfățișarea unui imens sat, în care căsuțele albe cu garduri mici, aplecate și înnegrite de ploaie, visează melancolice în crepusculul planetar. Scrânciobul de zile mari se învârtește mereu de cine știe câte zeci de decenii, iar tânărul mahalagiu și mahalagioaica lui au atitudinile — în văzduh — de mari artiști comici. Sentimentul religios e atât de irezistibil încât în noaptea Inverii apar călcând pervazul ferestrelor, în cămăși de noapte, până și bolnavii, ținând în degete sfioase câte o lumânare aprinsă. Că vitele mari trec pe ulițele impunătorului oraș că la țară, nu mai trebuie să uimească pe cel care a văzut pe vastul și

„Provincia” nu e numai o noțiune geografică — ci și una estetică, socială, morală, istorică. Avem poeți speciali care au cântat bizara melancolie și pustietate a târgurilor, după amiezile, serile și nopțile iubirilor provinciale. Literatura noastră e plină de peisagii de țară și de țărani sau arendași dar în aceeași câtime, dacă nu și mai mare, de târgoveți, de funcționari mărunți, de domnișoare „atacate” (tuberculoase), de mici pensionari, de eroi semidocti, de toată pleava provincială a luptelor politice — candidați solemnii și farseuri, agenți electorali — de tot coconetul melancolic care-și alungă urâtul zilelor palavragind, bârfind, intrigând — uneori într'o franțuzească de baltă spre a impune slugilor.

E semnificativ că unul din cei mai puri artiști ai limbii noastre — I. L. Caragiale — ne-a dat câteva giuvaere literare tocmai din lumea provincială iar cele mai bune comedii pe care le avem și cari n'au putut fi nici întrecute nici imitate — *O scrisoare pierdută*, *O noapte furtunoasă* — sunt tipic provinciale.

„Poezia”, spiritul provincial sunt la noi evidente în orașele cele mai de seamă, în Iași chiar — fostă capitală — ca să nu mai vorbim de București, actuala Capitală. La Iași (oraș care-și are frumusețile lui mărețe, unele de origine și valoare istorică) nu arare ori întâlnești în preajma unei splendide biserici cu trei turnuri, cocioabele mahalagiilor și căluțul în câmp înhamat la o cotiugă fără drum. În strada gării — stradă principală — o berărie care e și „restaurant” — dar care se anunță și ca hotel având „curățenie” — poartă numele englezesc de *Picadilli*. (Glumă bună numai pentru cei care cunosc Londra). Ziduri de cetate de două veacuri jumătate sunt preschimbate în fațade „moderne”, cu ușă și ferestre! „Fabrici” de cocoșei din boabe de

In strada Gării ■ Bolnavii Spitalului Sf Spiridon din Iași, în noaptea Invierii.

elegantul bulevard din centrul Barcelonei, acum câțiva ani, trecând pe lângă statui, o imensă turmă de oi, cu ciobani și măgari. (Provincia — când e într'adevăr provincie — are caracter universal). Să mai evocăm oare și acele scunde gherete acoperite cu resturi de tinichele și uși scoase din fâțâni, din care duhnește — mai cu seamă în zilele călduroase de vara — cu-

Domnul în pantofi galbeni „... canii” care trece pe ulița adânc noroioasă de ani de zile, de trei ori pe zi — fără să pue cizme, cum s'ar cuveni — nu e oare dominat de estetica provincială?... Duduia care n'are mijloace să-și cumpere o mai mare cantitate de săpun care se lasă și nemâncată numai spre a apare cu obraji fardaji la cinematograful mahalalei, nu e oare o romanică provincială?... Cucoane care suferă ziua lăturile din curte și din stradă precum și noaptea lătratul cetelor de câini

Negustorie la periferia Iașului.

tot anul, dar se supără foc până la sinucidere pentru că soțul nu a luat-o de braț, în Centru — nu e torturată oare de spiritul provincial?... Și așa mai departe.

F. ADERCA

Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București — str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

o nasului și urechilor, a feței, gușei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

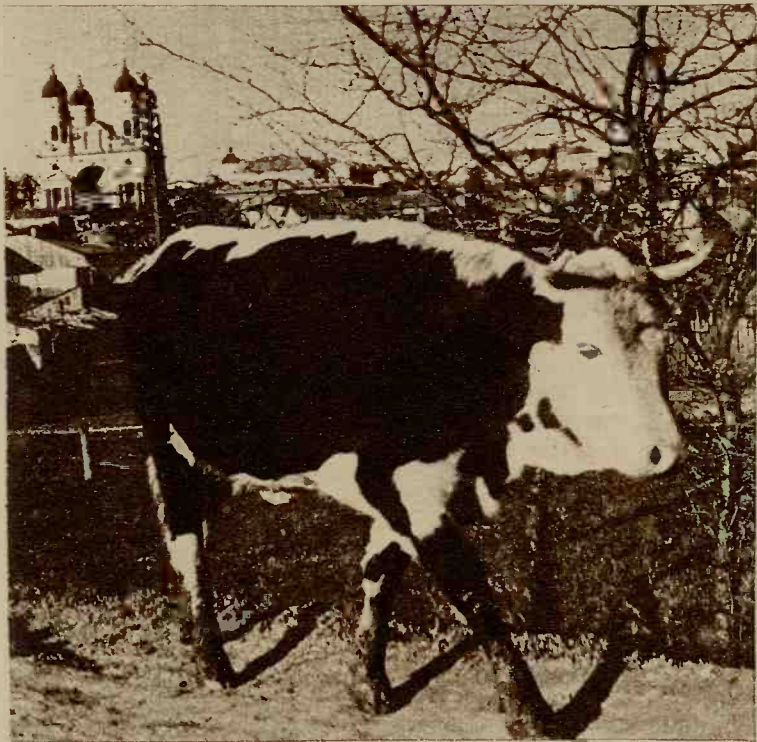
Dr. RUDOLPF HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
București. B-dul Domniei 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select

Pe o stradă periferică a Iașului.

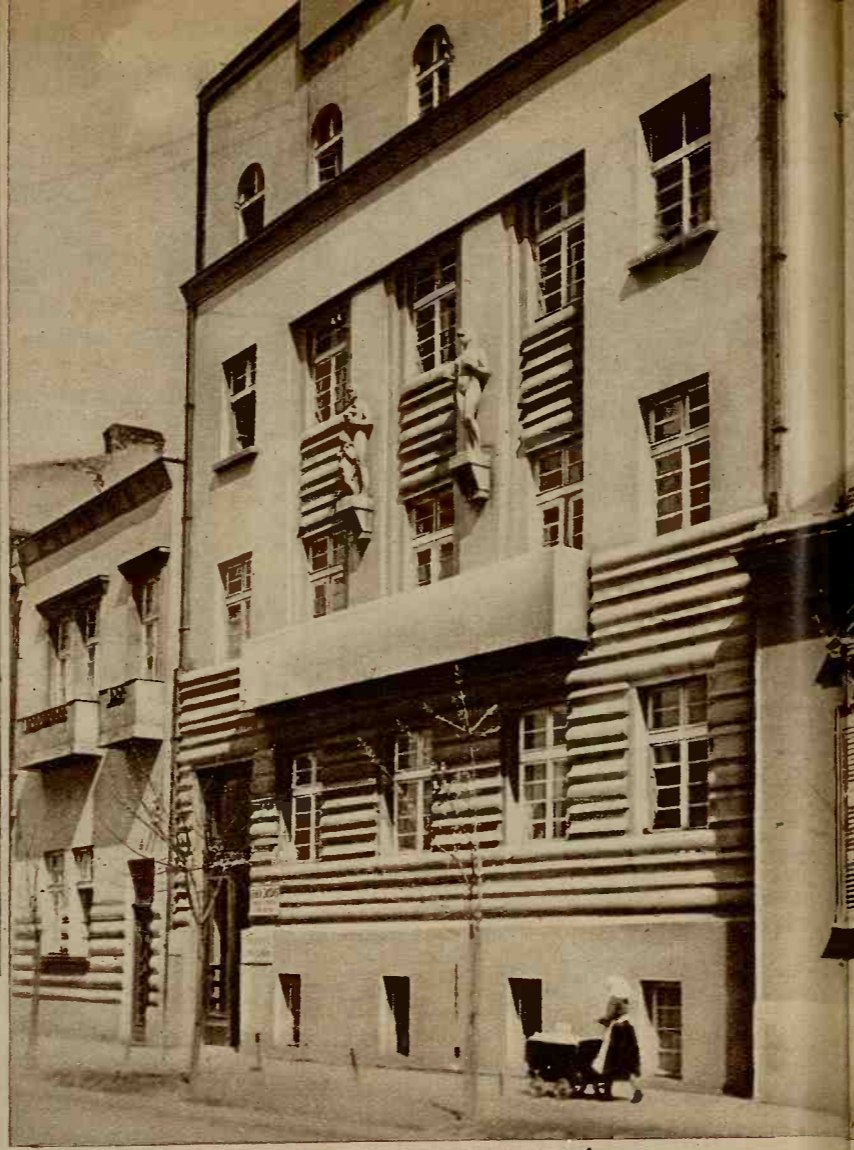
noscuta putoare a privăților provinciale?... Pentru o minte lucidă doritoare de a despica fenomenul provincial și a-i afla cauzele (dacă nu toate elementele) sarcina pentru România, desigur ar fi destul de grea. Pricinile din care se trage spiritul provinciei noastre sunt numeroase, strâns împletite și uneori simulând exagerat un sentiment care — de mirare! — e totuși autentic. La diversitatea temperamentelor și tradițiilor sufletești provenind din originile atât de multiple ale locuitorilor, ceea ce se adaugă și se vede mai lămurit e lipsa de adaptare — am spune din lipsă de timp, dar timpul de când s'a ivit și ține provincialismul nostru nu ar depăși un secol. Iată și câteva înfățișări sufletești ale unor astfel de nepotriviri la realitate — și oricine a trecut prin provincie le poate completa în voce:

o maioneză delicioasă obțineți totdeauna cu untdelemnul **SPHINX**

ACEASTA MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O CALITATE SUPERIOARĂ SI CONSTANȚĂ

↑
Clinica primăriei din Belgrad.

↑
Casa Centrală pentru protecția copiilor și săraci ai orașului Belgrad.

■
Lucrătoarele din Belgrad, la maternitate.

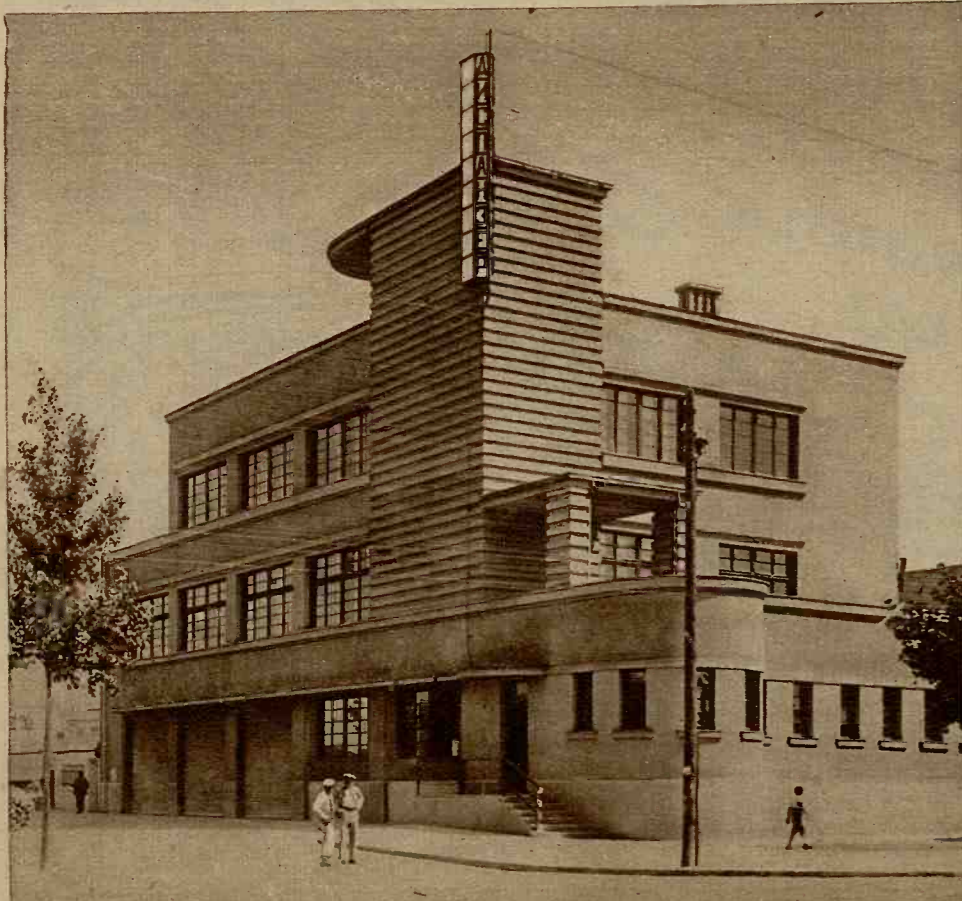
←
Regina Marioara a Jugoslaviei, vizitând spitalele din Belgrad.

Acțiunea antituberculoasă, condusă cu o pricepere rară de specialiștii unui dispensar antituberculos, a și fost încoronată de succes, întrucât mortalitatea tuberculoasă a scăzut în acești doi ani la 12%, în vreme ce mortalitatea generală s'a micșorat, treptat, treptat, cu aproape 20%.
Lucrătorii, lucrătoarele, precum și copiii lor, găsesc azil și asistență în câteva așezăminte anume făcute, cari au costat orașul peste 15 milioane dinari.
In unele străzi ale cartierelor mărginașe se poate vedea, dis de dimineață, ivindu-se fără veste și stopând brusc, niște camioane elegante, lăcuite cu negru, din cari coboară un șofer stilat, îmbrăcat într'un costum de dril verde. Un coș bine umplut e lăsat pe furis la porțile săracilor, după care mașina dispăre așa cum a venit. Aceasta, fiindcă A. S. R. Principesa Olga se află în fruntea inimosului „comitet de ajutorare pe timp de iarnă”, comitet care orânduiește și împarte în modul cel mai echitabil și folositor acțiunea orașului Belgrad, a statului însuși, a sindicatelor muncitorești și a întregii inițiative particulare. Numai pentru hrana distribuită iarna, de bucătării special amenajate pentru acest scop, s'a cheltuit anual mai bine de un milion de dinari. Astfel, se poate spune că în Belgrad nu există un singur muncitor manual sau intelectual, care aflându-se fără ocupație și în nevoie. să nu fi primit sprijin din

BELGRAD

Capitala Jugoslaviei cheltuiește, anual, 20 milioane de dinari pentru opere de binefacere

LA Belgrad, mamele tinere, copiii, muncitorii lipsiți de ocupație, precum și tuberculoșii, se bucură de atenții deosebite din partea organizațiilor de binefacere socială, în cari capitala Jugoslaviei a investit, în acești doi ani, sub binevoitoarea președinție a primarului său actual, dl. Vlada Hlicic mai bine de 120 milioane de dinari.
Noul spital comunal „Nicola Spasici”, care a costat peste 7.500.000 dinari, și a găsit deplina aprobare a M. S. Regina Marioara, constituie modelul unui așezământ unic în acest gen, oferind o pildă vie a sforțării laudabile, făcute zi la zi de orașul Belgrad, întru realizarea operei sale de binefacere socială.

partea „comitetului de ajutorare pe timp de iarnă” și, aceasta, fără să se țină seamă din ce oraș anume provenia el.

Protecția copilului are o activitate dintre cele mai bogate. In timpul de față, se lucrează cu asiduitate la construcția unui mare așezământ central, pentru protecția copilului. La terminare, el va costa 8.500.000 dinari. Acolo vor fi coordonate toate sforțările pentru protecția, educația și instrucția copiilor oropșiți.

Pe lângă toate acestea, orașul Belgrad a dobândit, în vremea din urmă, o clinică ginecologică, două dispensare și un local, unde se dau consultații pentru copiii sugaci.

In 1935, s'a inaugurat cea dintâi policlinică, în capitala Jugoslaviei. Acolo sunt întrunite serviciile de chirurgie, medicină, urologie, boale de gât, nas și urechi, de ochi, etc., unde în cursul anului trecut s'au dat 163.535 consultații gratuite. Deosebit de aceasta și tot în mod gratuit, au primit medicamente 11.779 săraci.

Intr'un cuvânt, Belgradul, cu un bogat trecut istoric și încărcat de glorie, prin sforțări neostenite și vrednice de laudă, se adaptează rolului său de oraș modern și de capitală înfloritoare.

ROSSANDA GAVRILOVITCH

↑ Casa copiilor părăsiți din Belgrad. ■ In azilul copiilor părăsiți, care sunt îngrijiți cu multă atenție, la Belgrad.

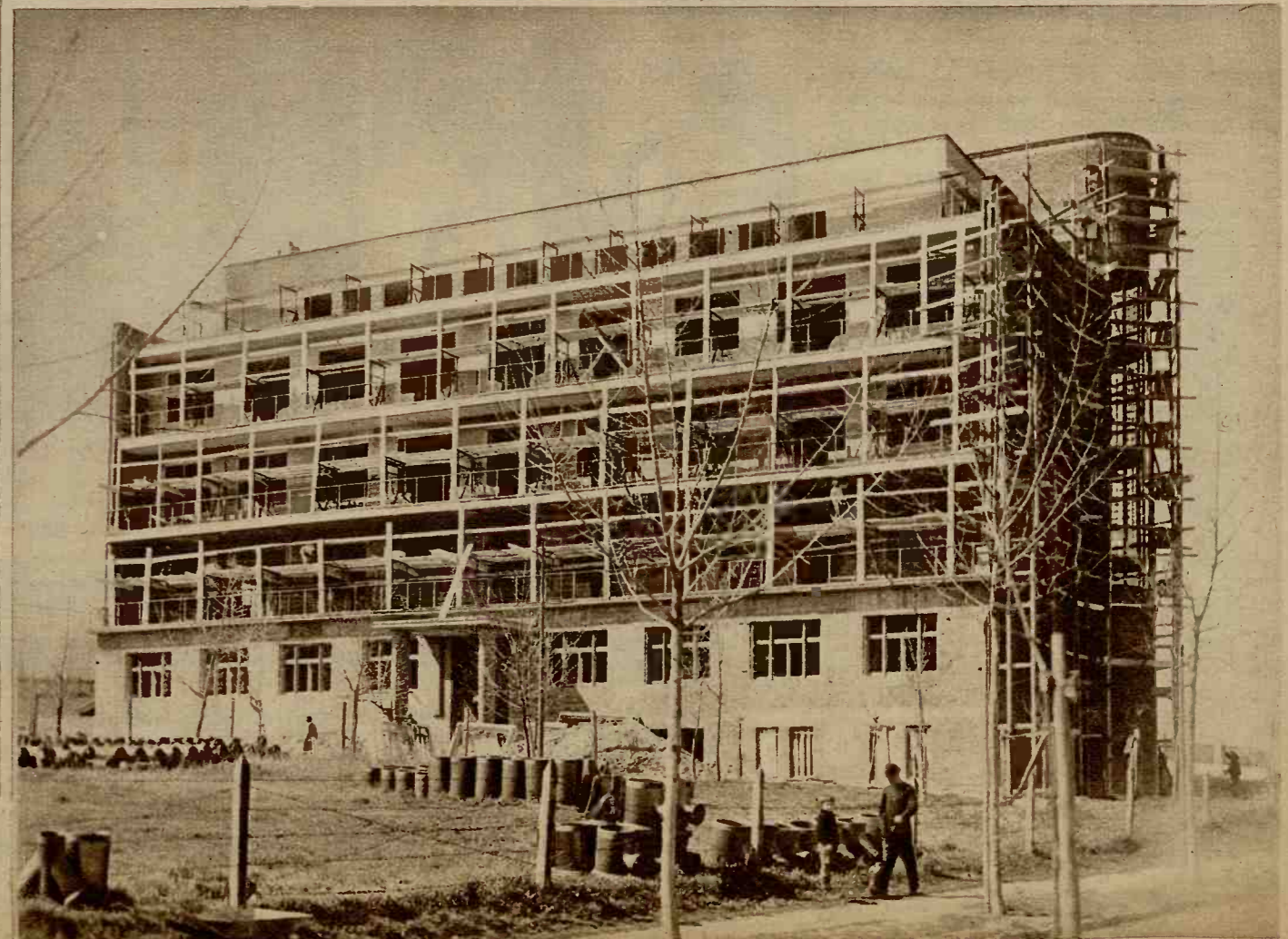
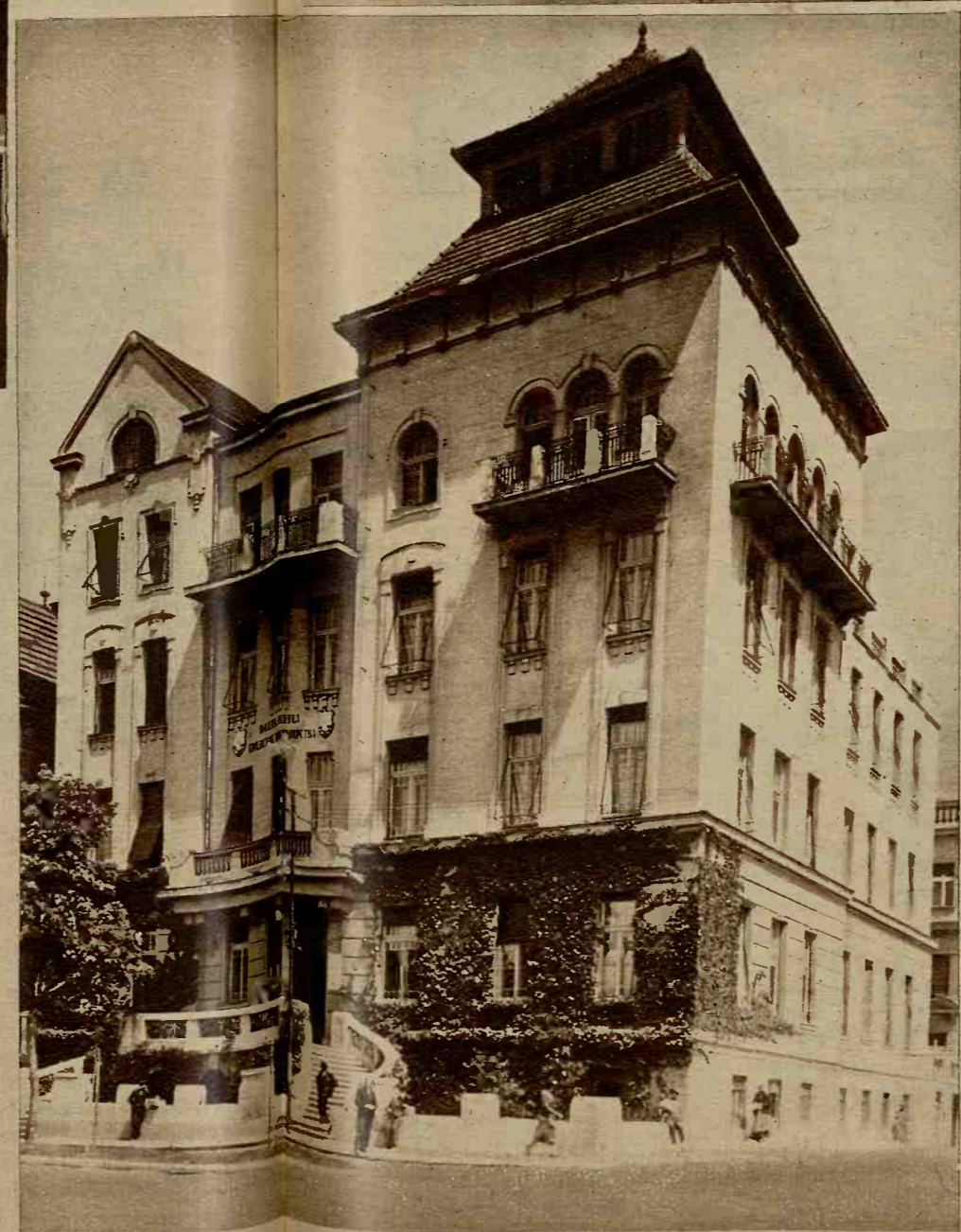

↑
Casa Centrală pentru protecția copiilor și săraci ai orașului Belgrad.

■
Lucrătoarele din Belgrad, la maternitate.

Un orfelinat din Belgrad.

Spitalul din Belgrad, destinat localnicilor.

BUCĂTĂRIE INDIANĂ

de MANZOORUDDIN AHMAD, (Delhi-India).

INCEPÂND cu familiile burgheze, în majoritatea ținuturilor din India, gospodinele nu se mai ocupă cu prepararea micului dejun al familiei, ci, trimițând un servitor sau pe unul din copii, îl cumpără dela cofetarul care umblă pe străzi, strigând cât îl ține gura. O cocă dulce de făină, unt și zahăr, aromată și prăjită în multă untură și numită *Bewri* sau *Katsori* la care se adaugă apă cristalină ca băutură, răcită la gheață, în timpul căldurilor constituie micul dejun al familiei. În casele mai sărace, se mănâncă dimineața resturile din ajun.

La foarte multe mâncăruri indiene, compoziția este cu totul alta ca în Europa. Astfel, de exemplu, se fierb la un loc spanacul și conopida, cu bucăți de carne și orez cu fructe păstăioase. Supa, ca prim fel de mâncare, nici nu se cunoaște, iar cartofii numai ca garnitură la legume. Hindușii îi ferb în coaje adăugând în fiertură diferite ingrediente și-i mănâncă apoi cu coaje cu tot.

În ceea ce privește legumele, fructele păstăioase și fructele obicinuite, gospodina indiană are o mulțime de feluri la îndemână, pentru prepararea prânzurilor din tot cursul anului, pe care occidentalul nici nu le cunoaște. În definitiv, mâncărurile indiene sunt foarte picante, ele conținând mai ales, în doză mare, piper roșu, zahăr și grăsime. Untul nu se vinde decât topit. Săracii, cari nu-și pot îngădui luxul să cumpere „ghie“, întrebuițează ulei și stearină.

Foarte cunoscut este „curry“-ul indian. În general, indianul înțelege prin acest nume o mâncare foarte picantă, compusă din orez și

Aceste neveste de Paria nu intenționează să facă vre-o crimă cu cuțitele cu cari s'au înarmat, ci așteaptă măcelarul ca să-și taie singure bucățile de carne pe care vor să le aibă.

Atschar; felul cel mai gustos îl compun fructele *Mango*, tocate în ulei și amestecate cu pucioacă.

Abstracție făcând de numărul mare de hinduși cari, din motive religioase, n'au voie să mănânce carne, negustorii din India vând mai mult carne de vacă și berbec. Burghezia și bogătașii consumă carne de berbec, iar populația nevoiașă cumpără numai carne de vacă, al cărei cost, acolo, este de vreo 12 lei kilogramul.

În India nu se găsește în comerț decât un

Ceainărie indiană.

Indienii la masă. Ca obiceiul în această țară, nu se întrebuițează nici cuțit, nici furculiță. Po-deaua servește drept scaun.

Negustorul indian de granați (nu vă temeți, sunt de mâncat!) Cât de grațios ține sfoara cântarului și cât de neglijent ajută cântărirea cu degetul mic!

un anumit sos. Orezul se prepară excelent în India; oricum ar fi gătit, la masă fiecare bob este întreg și frumos. Praful *Curry*, întrebuițat la sos, este un amestec de piper roșu, cardamon, ghimber, miez de cocos, pucioacă, chimion, piper de garoafe, piper alb sau negru și ardei iute. Gospodina indiană nu se dă în lături să prepare proaspete aceste arome, pentru fiecare prânză, servindu-se la gătit de „Zill-Batta“ (două pietre prevăzute cu multe adâncituri, dintre cari cea mică, de deasupra, este frecată pe cea mai mare, de desubt). La prepararea sosului *Curry*, ea mai întrebuițează și: zeamă de carne, smântână, unt, ceapă, usturoi, gălbenuș de ou, sare, boabe de piper, cuișoare și foi de dafin. Depinde de regiune, de starea socială sau de casta religioasă, modul cum se servește la fiecare mâncare, carnea de vacă, berbec sau pasăre, care e tăiată în bucățele mici și preparată ca un fel de gulaș, amestecată cu fructe păstăioase, necunoscute occidentalului, și la cari se mai adaugă *Tschatni* sau

Femeie indiană spălând vasele. După ce le freacă cu cenușe, îndepărtând astfel toată grăsimea, indiană spală vasele cu apă.

Cofetar indian. Marfa lui constă dintr'un amestec de zahăr și lapte. Vrednice de atenție sunt așezările în turnuri ale prăjiturilor multicolore.

singur fel de cârnați, preparați din carne efină de vită. Vanzătorul aromează carnea tocată bine, o încolăcește — fără maț, ca la noi — în jurul unui băț subțire, fixând-o cu un fir de ață, pe care-l atârână peste foc. În India, cârnații nu servesc ca o completare a mesiei. La ei recurge numai gospodina care într'o anumită zi, n'a găsit timpul necesar să gătească. În asemenea cazuri, ea trimite la copt în oraș, *Paraatha* (pâinea indiană) și cumpără apoi cantitatea necesară de cârnați.

Coacerea pâinei este munca cea mai grea și mai migăloasă a femeii indiene care, în acest scop, se folosește de o tigaie asemănătoare cu ale noastre, pe vatra deschisă, clădită din pământ. În afară de regiunile de pe coastă, unde orezul constituie alimentul de căpetenie, se coace chiar de două ori pe zi așa zisele tablete „*Tschapati*“, necesare familiei. Dacă gospodina adaugă în aluat mai multă

Cum se așteaptă în Europa poștarul cu mandatele, tot astfel așteaptă indienii flămânzi pe purtătorul de mâncare, care le aduce la prăvălie prânzul preparat de soții. Purtătorul de mâncare din fotografia noastră face parte casta „S h u d r a”.

Vânzător indian de păsări, a cărui expoziție de păsări tăiate și vii, grămădite toate, laolaltă, se află în coșul depe capul său.

de pâine cu lapte și cu unt), iar ca desert, „*Khier*”, o mâncare compusă din orez, lapte și zahăr. În familiile hinduse se dă musafirilor „*Katschori*”, până la zece feluri de dulciuri, lapte gros, aromat cu sare, piper și boia roșie.

Deobicei, se servesc musafirilor trei feluri de carne: „*Qorma*” cu „*Paraatha*”, bucățele de carne cu spanac și „*Schaami-Kawab*”, un fel de mâncare gătită din carne tocată fin, aromată și formată în chifteluțe plăcute, umplute cu ceapă, ardei verde și apoi prăjite. Ca desert, se servesc două sau mai multe feluri de prăjituri.

Apa e singura băutură obișnuită la mesele indienilor. În timpul verii înainte de micul dejun, pătura mijlocie și bogății beau, dimineața, zeamă de fructe fiartă cu zahăr, sau lapte subțiat cu apă. La ambele băuturi se pun în cupe bucățele de ghiță. Seara, se servește ceai.

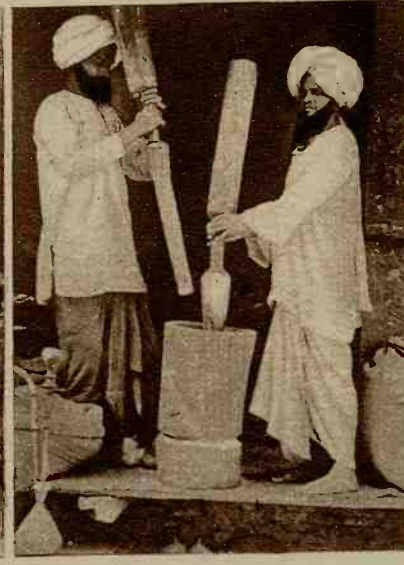
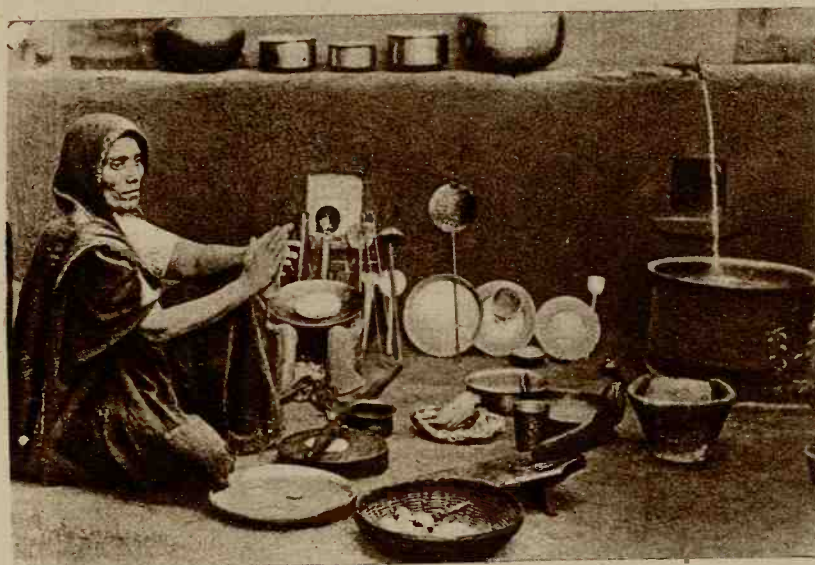
Alcoolul, al cărui consum este interzis *musulmanilor*, se bea foarte puțin în India. Numai nenorociții Paria caută să-și uite amarul în rachiul de orez, sau suc de palmier. Berea se consumă în India mai mult de lucrătorii din fabrici. Bogățiilor le sunt cunoscute vinurile scumpe, lichiorurile și șampania. Totuși, un bețiv constituie o raritate în India. Un hindus nu lipește niciodată buzele de pahar, deoarece le-ar „pângări” în atingere cu el. Așa că ținând paharul cu mâna stângă, întinde palma dreaptă, deschisă, între bărbie și buza de jos, iar apa din pahar trece întâi prin palmă și apoi curge în gura deschisă. *Musulmanii* beau din pahar, la fel ca europenii.

Tot astfel cum e cunoscut fumatul în Europa, se obișnuiește în India mestecatul *betelului*. *Betelul* este consumat, deopotrivă, de femei și bărbați. Frunzele de *betel* se ung cu o cantitate egală de var nestins, *Hattha* și bucăți de *Arekanus*. Mestecătorii pasionați de *Betel*, mai adaugă și o cantitate de foi de tutun. Foile îndoită odată în lung, odată în lat și încăodată în lung, sunt gata de mestecat. El colorează în roșu buzele acelor care îl mestecă, iar în plus provoacă o salivă abundentă, care forțează pe amatori, să scuiepe la intervale dese.

grăsimi, ceea ce se întâmplă în deosebi, la oameni înstăriți sau când se așteaptă musafiri, *Tschapati* se numește *Paraatha*.

Deobicei, după micul dejun, se mai iau încă două mese, una la amiază și alta seara, amândouă constând din mâncări calde. Asceții religioși și călugării, — în timpul când nu sunt obligați să postească — mănâncă o singură dată pe zi. La *musulmani*, toți membrii familiei mănâncă dintr'un vas mare și nu întrebunțează — ceva destul de frecvent în India — nici cuțit, nici furculiță; din această pricină se respectă strict spălatul mâinilor înainte și după masă; în această țară, unghiile se taie cât se poate de scurt. Carnea se servește totdeauna tăiată în bucățele mici — însuși negustorul vânzând-o astfel și frumos curățată de tendoane. *Tschapati*-ile se rup în bucățele, cu mâna dreaptă și apoi cu ele se apucă bucățile de carne sau se moaie în sosuri. La mâncările lichide se folosește lingura. În familiile hinduse, vegetariene, fiecare mănâncă a parte. Deobicei, podeaua așternută cu gunoiul „sfintei vaci”, servește drept masă, în vreme ce frunze împletite înfășează farfuriile. Se găsesc și familii care întrebunțează farfurii de metal. Hindușii mănâncă deobicei *Tschapati* sau *Paraatha*, la care — după categoria castei — se adaugă un fel sau mai multe de legume sau fructe păstăioase. Femeile hinduse au voie să ia masa abia atunci când soții au terminat-o. În timpul mesei, brahmanii se așează — conform prescripțiilor lui Manu — cu fața spre nord, sud, est sau vest; toate astea depind de adevărul, viața lungă sau bogățiile pe cari râvnesc să le cucerească.

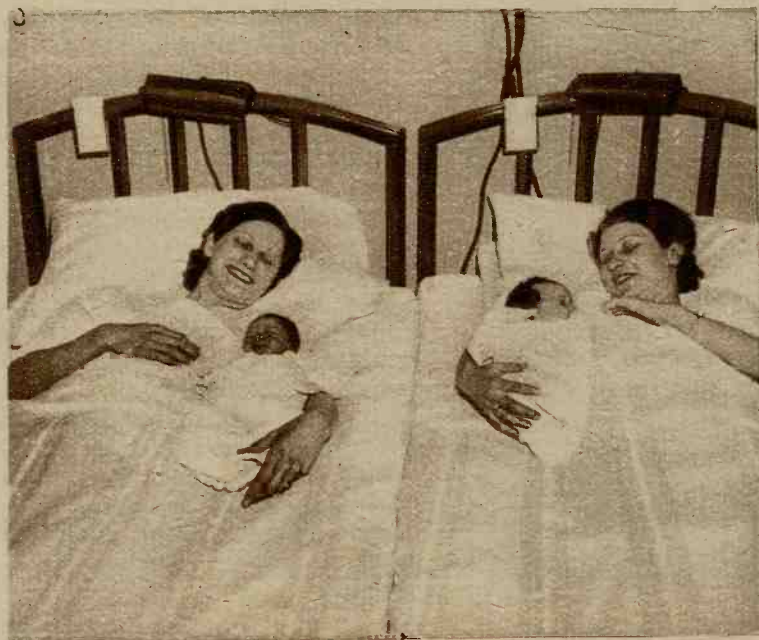
La nunți, chiar în pătura mijlocie burgheză, se întâmplă să se afle până la două mii de invitați la masă, cari trebuie să mănânce de trei ori. La asemenea serbări, afară de rude și cunoscuți, mai vin și mulți săraci din împrejurimi, cari sunt serviți la fel ca și ceilalți oaspeți. La *musulmani*, asemenea mese se compun dintr'un fel de mâncare de carne cu orez și un pilaf de orez, dulce. Se mai servește încă — pentru variație — „*Qorma*” (ceva asemănător gulașului european numai că bucățelele de carne sunt preparate în unt bun) cu „*Shirma*” (un fel

Brahmană preparând prânzul. — Cum se pisează orezul în India.

„Fumătorii” pasionați de *Betel*, poartă cu ei, în cutii speciale, frunzele gata preparate de mestecat. La vizite, indienele aduc gazdei foi de *Betel* în loc de flori. Orice amfitrion oferă musafirilor *Betel*, înloc de țigarete sau țigări de foi. În India se fumează foarte puțin, abia dacă o zecime din populație întrebunțează tutunul. Se fumează țigarete, țigări de foi și narghilea. Chiar dacă seara se întoarce târziu dela lucru, indianul are totdeauna grijă să aducă pentru femeia și copiii lui lapte cald, prăjituri — preparate dintr'un amestec de zahăr și smântână sau făină, zahăr și unt — iar pentru soție mai ales flori, cu care aceasta își împodobește cerceii. În timp ce părintele și-a băut laptele cald, la prăvălie, când a venit acasă, soția trezește din somn copiii, ca să bea laptele adus.

R.

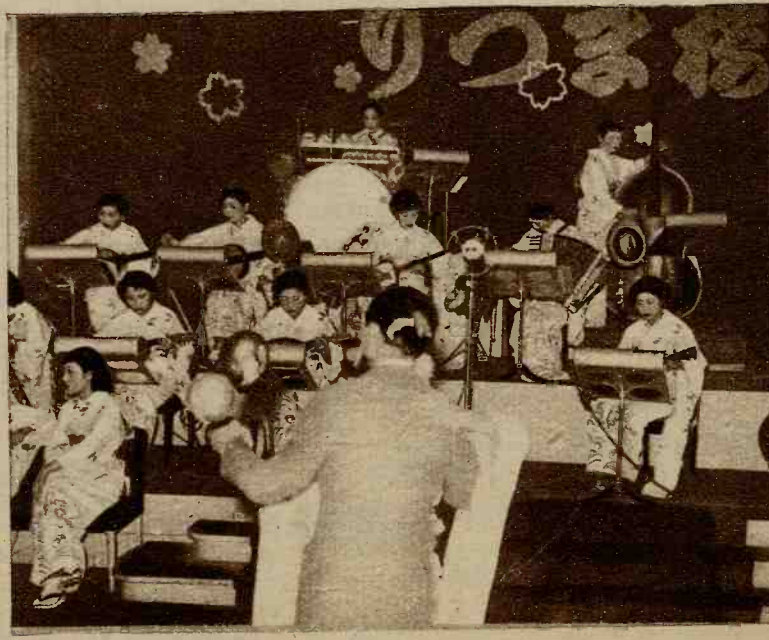

DOUĂ SURORI SE MĂRITĂ CU DOI FRAȚI ȘI DEVIN MAME ÎN ACEEAȘI ZI

Se pare că drumul vieții celor două surori din Detroit, pe care le vedeți în fotografia noastră, parcurge o linie identică. Ele s'au căsătorit cu doi frați și locuiesc în aceeași casă. Acum au devenit mame în aceeași zi și împart aceeași cameră de spital.

PRIMA ORCHESTRĂ DE FEMEI ÎN JAPONIA

Cu prilejul unei mari sărbători naționale japoneze, a debutat într'un dancing din Tokio, un jazz alcătuit din femei.

OAMENII-PĂSARI

Clem Sohn, faimosul om-sburător despre exhibițiile căruia s'au ocupat ziarele din lumea întreagă și al cărui sfârșit tragic a îndurerat pe toți admiratorii visului său îndrăzneț, a avut de-alungul veacurilor numeroși precursori. E prilejul cel mai nimerit să le evocăm amintirea în rândurile de mai jos.

DE când există lumea omul a râvnit totdeauna să aibă aripile păsărilor. Mitologiile tuturor popoarelor au aviatorul lor primitiv care, încercând să cucerească aerul, a fost pedopsit pentru nesocotința și trufia sa. Istoria lui *Dedal* și a fiului său *Icar* este tipul acestor legende supra-firești.

Dedal a fost un inventator dăruit de natură cu o rară bogăție de imaginație. Alungat din Atena de către Areopag, din pricină că săvârșise o crimă, se refugiase în Creta împreună cu fiul lui. Acolo, regele Minos l-a primit cu bunăvoință și, curând după aceea, i-a dat însărcinarea să construiască faimosul labirint în care el avea de gând să închidă *Minotaurul*.

Dar, după ce sfârși opera, artistul căzu în disgrația suveranului și Minos îl închise cu fiul lui chiar în labirintul pe care-l construisese.

Atunci *Dedal*, ca să scape de acolo, se apucă să făurească niște aripi pe care *Icar* și el le-au lipit de umeri, cu ceară. Tatăl străbătu văzduhul cu destulă ușurință, reușind să aterizeze în Sicilia, teafar și nevătămat. Insa nechibzuitul tânăr, cu toate povețele părintești, s'a înălțat mai

Clem Sohn, omul pasare, care și-a găsit o moarte tragică în cursul recentului meeting aviatic dela Vincennes. Aparatul de sburat n'a funcționat, deasemeni nici parașutele și Clem Sohn s'a prăbușit ca un bolid la pământ.

norocul să reinceapă a doua experiență; la câteva zile mai târziu el își dădea sufletul în urma rănilor căpătate...

LEONARDO da VINCI

Dar cel dintâi teoretician serios al aviației viitorului — merit recunoscut de lumea întreagă — a fost *Leonardo da Vinci*. Da, pictorul genial al „*Giocondei*” a fost și savantul cel mai profund, cel mai pătrunzător al timpului său. Manuscrisele lui sunt pline cu prevederi extraordinare.

În deosebi, cucerirea aerului este una din problemele arzătoare care au frământat în gradul cel mai înalt geniul său născocitor. El a studiat sborul păsărilor, încercând să-i combine elementele în mașina de sburat pe care era ispitit s'o construiască. A fost cel dintâi care a pătruns legea echilibrului în spațiu, a prevăzut posibilitățile balonului umflat cu

aer — însă nu s'a oprit la el. Acest spirit peste măsură de inventiv și practic, nu vedea viitorul navigației aeriene decât într'un corp mai greu decât aerul. Și tocmai Prin aceasta el este adevăratul precursor al aviației.

Leonardo da Vinci a construit chiar un aparat de sburat, experimentându-l la castelul *Amboise*. Dar, pe semne că nici el însuși n'avea deplină încredere în propria-i invenție deoarece s'a ferit să intre în corpul aparatului.

Toată curtea lui *Francisc I* se afla de față. În vârful turnului s'a văzut ivindu-se deodată pasărea uriașă. Aripile începură să se miște: pasărea își luă sborul, descriind numai decât o curbă lungă... Într'a-devăr, lumea a avut impresia că el plutea în aer. Coborî lin când, pe negândite, la vreo zece metri de pământ, stofa aripei stângi se sfâșie, iar aparatul căzând, se sfâșie în bucăți. Mulțimea alergă ntr'acolo și fiecare plângea pierderea inventatorului.

Dar când corpul a fost scos de sub sfărîmăturile aparatului, au văzut cu bucurie — că nu era acela al lui *Leonardo*. În ultimul moment, artistul prudent pusese în locul său un tânăr servitor al castelului...

Renumitul sburător francez, Louis Bleriot.

Renumitul pilot francez, Costes.

sus decât trebuia; soarele, de care se apropiase, topi ceara, aripile se deslipiră și adolescentul îngâmfat s'a prăvălit în mare. Astfel a pierit cel dintâi om-pasăre...

CĂLUGĂRUL SBURĂTOR

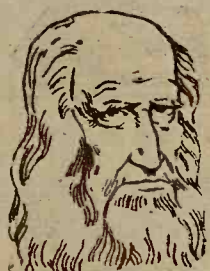
Dar să lăsăm legendele și să trecem la istorie. Paginile ei abundă în încercări tragice pentru cucerirea văzduhului.

Primul nume de aviator pe care-l întâlnim este acela al călugărului benedictin englez, *Oliver de Malmesbury*, trăit în secolul XI-lea. Acest călugăr, ca de altfel majoritatea confrăților din ordinul lui, se pricepea în toate științele. Matematician și astrolog pe deasupra, el se mai îndeletnicea și cu prezicerea viitorului. Într'o bună zi, îi veni toana să se suie chiar spre astrele pe cari le studia. Vreme de câțiva ani în șir, el se trudi să construiască o mașină, prevăzută cu aripi, pretinzând că o pune în mișcare cu ajutorul unui mecanism complicat.

Când i s'a părut că aparatul lui era pus la punct, invită pe toți savanții, se urcă în vârful turnului *Have*, lângă *Birmingham* și de acolo, își luă sborul. Dar aripile n'au funcționat la timpul potrivit și bietul călugăr s'a prăbușit la pământ, alegându-se cu coastele sfărâmate.

În vreme ce era dus pe brațe dela locul accidentului, cronica ne spune că el se tânguia amarnic, însă nu pentru suferințele pătimate, ci pentru greșeala ce-o făcuse la construirea aparatului său:

— Am uitat, fraților — se jeluia el — am uitat că păsările, pe lângă aripi, mai au și coadă!... Dar nu-i nimic: rândul viitor, am să adaug și eu o coadă aparatului și sunt sigur că voi reuși să sbor!... Vail sârmanul călugăr n'a mai avut

Leonardo da Vinci este considerat drept precursor al aviației moderne.

Napoleon al III-lea a fost acela care a încurajat eforturile făcute de acei cari voiau să promoveze aeronautica.

Colonelul Charles Lindbergh, cel mai celebru sburător din lume.

Pe atunci, himera sborului omenesc turbura mințile și aiurea, în diferite țări.

Poate că unii dintre cititori își mai aduc aminte de acel film curios, „Ivan cel groaznic“, reprezentat acum vreo zece ani, pe vremea când cinematograful era încă mut. Autorii acestui film aduceau în scenă un personaj, un grec iscoditor care, înaintea Țarului, evolua în aer pe bordul unui aparat inventat de el. Or, episodul acesta nu era închipuit câtuși de puțin.

Istoricii ruși povestesc că, sub domnia fiorosului Ivan, un bărbat — nu un Grec ca în film — ci un țaran rus cu numele de Nikiteff, sclavul boierului Lepontoff, reușise să se înalțe și chiar să plutească, după plac, prin aer.

Auzind această minunăție, Ivan cel Groaznic a ținut să-l vadă. Inventatorul s'a grăbit să vie la Moscova, spre a-și înnoi experiența în fața împăratului, închipuindu-și că prin aceasta poate va redobândi libertatea și chiar oarecare stare.

Dar Ivan cel Groaznic privind exhibițiile aviatorului, spuse cu răceală:

— Omul nu e o pasăre, deoarece n'are aripi; prin urmare, când un muritor își pune aripi, comite o crimă împotriva firii însăși...

Și porunci să se taie capul nefericitului Nikiteff, iar corpul lui să fie aruncat la porci.

Poate că întâmplarea în sine nu este decât o legendă. Dar tâlcul ei e simbolic.

Câți inovatori, câți inventatori n'au găsit pe lângă puternicii zilei, în loc de încurajare și răsplată, cea mai tiranică ingratitude și, uneori, chiar moartea!

Iar dacă s'a întâmplat, când și când, ca artistul să fie cruțat, în schimb foarte adesea opera lui s'a văzut osândită să fie aruncată la porcii...

MARCHIZUL ȘI CĂLUGĂRUL

Cu toate aceste dureroase neizbânzi oamenii-păsări s'au înmulțit. În secolul XVII-lea se citează, de pildă, numele unui mecanic francez, Besnier, din orașelul Sablé și al unui jucător pe sârmă, Allard, cari, atât unul cât și celălalt, s'au ales cu răni grave dintr'o experiență de sbor cu pânze.

În veacul XVIII-lea, găsim deasemenea câteva încercări de aviație dintre cari cea mai senzațională a fost aceea a marchizului de Bacqueville.

Palatul acestui nobil personaj se afla, în 1774, în colțul format astăzi de cheiul Voltaire și strada Saints-Pères.

Într'o bună zi, el anunță că se va avânta de pe terasa palatului său, cu un aparat de sburat și, trecând pe de-asupra Senei, va aterisa pe malul opus, în fața clădirii Luvrului.

În ziua pomenită, întreaga populație pariziană se îmbulzia pe cheiuri spre a vedea experiența. Marchizul apărură, având pe umeri niște aripi mari, așa cum au statuetele îngerilor, aripi pe cari le mișca el însuși prin acțiunea brațelor.

Și, într'adevăr, porni în sbor, trecu pe de-asupra cheiului dar, abia ajuns la mijlocul Senei, aparatul se sfărâmă, iar nefericitul inventator căzu peste luntrea unor spălătorese. A fost ridicat de-acolo cu un picior rupt.

La câțiva ani mai târziu, un preot din Estampes, călugărul Desforges, prevăzută cu o mașină compusă din două aripi mișcătoare, se aruncă din înălțimea turnului Guinette. Un martor povestește că el reușise destul de bine să-și miște aripile dar, că, cu cât le agita mai mult, cu atât se părea că mașina trăgea spre pământ.

Călugărul, la fel ca și marchizul, s'a ales cu un picior fracturat.

IDEEA GENERALULUI

Lumea se gândea încă dela începutul veacului XIX-lea la folosirea avionului ca armă de război.

Era prin anul 1801. Bonaparte, năzuia să năvălească în Anglia cu trupele lui. Dar supravegherea neîntreruptă a flotei engleze zădărnica transportul unei armate pe calea maritimă. Atunci, un ofițer-general, mareșalul Resnier, concepu planul de a întrebuița cu succes drumul aerului. Fiecare soldat, având aripi în spate, urma să treacă pe deasupra canalului Mânecii cu arme și echipament.

Aparatul închipuit de generalul Resnier era format din două aripi de tablă, garnisite cu pene mari de găscă. Inventatorul i-a făcut experiența la Angoulême, unde s'a lansat din vârful meterezului Beaulieu, în vecinătatea râului Charente, pentru ca după o secundă să se prăbușească val-vârtej de-a dreptul în apă. La câțiva timp după aceea, aducând modificări mașinei sale, făcu o a doua încercare. De astă dată, se văzu oarecare progres. Aviatorul isbuti să treacă râul, în sbor, dar după câțiva metri căzu într'un lan din apropiere, zdrobindu-și un picior. În fața acestui rezultat trist, generalul a renunțat să mai înnoiască experiența, iar în același timp, a părăsit și proiectul năvălirii pe teritoriul britanic...

Trecem peste alte câteva experiențe la fel de nereușite și nenorocoase, făcute de inventatorii aparatelor cu aripi sau cu pânze: Deghen, Pétin, Le Turr, care a murit la Londra; Groof, ucis de asemenea într'un accident la Cremona și alții. Și iată-l pe francezul Le Bris, un marinar din Douarnenez care, dacă ar fi să dăm crezământ tradiției populare, izbutise într'adevăr să sboare.

Acest Le Bris, construi — după modelul pasării-albatros o pasăre artificială cu un volum de aproape cincisprezece metri; el intră în corpul aparatului de unde, acționând cu putere brațele, manevra aripile întocmai ca pânzele unei corăbii.

Cea dintâi experiență a avut loc la Tréfeuntec.

Le Bris s'a dus acolo cu aparatul lui legat într'o căruță trasă de un cal.

Și iată că în momentul când tocmai desfăcea frânghiile și-și lua sborul, aceste frânghii se înfășurară în jurul corpului cărușului, în așa chip încât acesta a fost ridicat în aer, cu aviator cu tot. Din fericire, Le Bris a putut să-l readucă pe pământ, fără niciun accident.

O a doua oară, el s'a înălțat de pe acoperișul morii din Tréboul. Se spune că Napoleon III, informat de succesul experiențelor sale, făgăduise sprijin norocosului inventator. Dar lucrurile acestea se petreceau în 1870. După câteva luni izbucnia războiul franco-prusian.

Le Bris făcu întreaga campanie ca ofițer infanterist. Când s'a întors la Douarnenez, lipsit de mijloace, s'a văzut silit să ceară o slujbă în poliția municipală. Și omul acesta, care visase să cucerească aerul, și-a sfârșit cariera în chipul cel mai prozaic, sub uniformă unui sergent de stradă!

Iată-ne la sfârșitul veacului XIX-lea.

Sborul cu pânze va mai face câteva victime.

Germanul Lilienthal, după ce executase de peste două mii de ori sboruri între 50 și 100 de metri, avântându-se din înălțimea unui turn sau de pe creștetul unui deal, se prăbușește și moare în 1895.

Englezul Pilcher, are aceeași soartă, la patru ani mai târziu. Se pare că la epoca aceea s'ar fi constatat că aparatele de sburat, cu aripi artificiale, aparate sburătoare acționate de brațele omului, nu puteau să dea niciun rezultat practic pentru viitorul aviației. Cercetările inventatorilor și ale constructorilor se îndreaptă, de preferință, către aeroplanul celular, planorul cu mai multe planuri suprapuse.

Aviația părăsește domeniul empirismului spre a intra în același științei...

CEI DINTĂI AVIATORI

Avionul cu motor își făcuse apariția. În ziua de 14 Octombrie 1897, Clement Ader, se înălța dela pământ, pe câmpul din Satory, într'un avion înzestrat cu 2 motoare a 25 H. P. fiecare,

aparat care figurează astăzi în muzeul de Arte și Meserii al Parisului.

În vremea aceasta, în Statele Unite, frații Wright începeau opera lor glorioasă de aviatori, efectuând numeroase sboruri pe bordul unui planor construit de francezul Oscar Chanute. Aparatul cu care în ziua de 17 Decembrie 1903 încercară primul lor sbor în aeroplan cu motor, nu era altul decât acel planor al lui Chanute, înzestrat cu un motor de 16 cai.

Santos Dumont, după ce făcuse de două ori ocolul turnului Eiffel cu dirijabilul lui, în 1906, execută la Bagatelle un sbor de peste 200 metri, în linie dreaptă.

Anul 1909, an glorios în istoria începuturilor aviației, vedea performanțele fraților Voisin, Farman și Rougier, ale conțelului Lambert, Latham și în sfârșit, a lui Blériot care, în ziua de 25 Iulie, reușia să treacă Marea Mânecii în sbor. Nu sunt decât 28 de ani de atunci. Avionul abia exista.

Or, la trei ani după traversarea Mânecii de către Blériot, Garros trecea Mediterana; după 18 ani, Lindbergh străbătea Atlanticul, din America în Europa; iar la douăzeci și unu de ani mai târziu, Costes și Bellonte îl treceau din Franța în America.

Știința progresează repede când e îndrumată și sprijinită de energia unor oameni cum au fost acești primi eroi ai aviației...

G. R.

Sclavi ai stomacului! Liberati-vă de dureri!

Stomacul vă împiedică să faceți ce voțiți, — atunci când voțiți? Sunteți sclavii celui mai mic capriciu al digestiei? Cea mai mare parte a micilor tulburări digestive ca: crampe la stomac, senzație acidă sau acreli sunt datorite unui exces de aciditate stomacală ce irită mucoasa delicată a stomacului. Nesocotirea acestor indispoziții poate duce cu timpul la di. pepsie, gastrită și chiar la ulcer. Liberati-vă de jugul impus de stomacul Dv. luând, după fiecare masă, o mică doză de Magnesia Bisurata. În trei minute durerile digestive nu vor mai fi decât o simplă amintire rea. Căci Magnesia Bisurata, antiacidul bine cunoscut, are o acțiune imediată, neutralizând excesul de aciditate și calmând pereții iritați ai stomacului. Magnesia Bisurata se află de vânzare în toate farmaciile și drogueriile cu prețul de Lei 75 — sau în format mare economic, cu Lei 110.

De aceasta are nevoie tenul Dv.

Cremele Scherk mențin frumusețea naturală a tenului Dv. și îi dau fericita senzație a îngrijirii cultivate, de care aveți nevoie pentru succesul Dv. ● Crema Trisena — crema de zi — dă tenului tonalitatea delicată și mată. Ea apără porii, formând o bază ideală pentru pudră ● Iar pentru tratamentul de seară: Cold Cream Scherk, din ceară curată de albine și uleiuri fine, curată, hrănește și întărește epiderma ● Cine apreciază o cură eficientă de înfrumusețare, va alege cremele Scherk... Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 93 și 123 — în tuburi à Lei 47 și 67.

SUNT OARE VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Această întrebare, nespuse de grea, și-o pun toți cari suferă de: astmă, catar de plămâni, tuberculoza laringelui, tuse învechite, flegmă, răgușeală îndelungată, gripă și cari n'au găsit tămăduire până în ziua de astăzi. Toți bolnavii de acest soi primesc dela noi CU TOTUL GRATUIT O CARTE CU ILUSTRAȚII scrisă de Dl. Dr. med. Guttman, fost medic primar al Sanatorului, Finser, și intitulată: „Se poate vindeca boala de plămâni (oftica)“? Ca să dăm puțința fiecărui bolnav de a lua informații despre felul boalei sale, ne-am hotărât să trimitem oricui această carte, gratuit și francat, spre binele omenirii bolnave. Scrieți o carte postală (francată cu 6 Lei) cu adresa Domniei Voastre exactă, firmei:

PUHLMANN & Co., BERLIN, 836 Müggelstrasse 25-25a

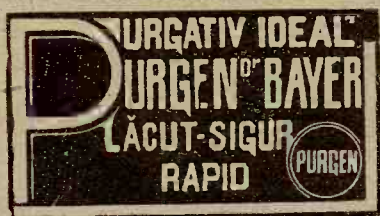
Căpătase un corp aproape diform

Din cauză că se îngrășa uimitor de repede

Moda actuală nu se împacă de loc cu înfățișarea inestetică a femeii prea grase. Femeia elegantă din ziua de azi trebuie să fie subțire și grațioasă. Și Dv. ați putea căpăta un corp frumos dacă ați urma întocmai sfaturile date în scrisoarea de mai jos:

„Acum vreo câteva luni am observat cu groază că mă îngrăș cu o repeziciune uimitoare. La înălțimea mea de 1.57 m. ajunseseam să cântăresc 66 Kgr. Cu două luni în urmă am început să iau în fiecare dimineață o jumătate linguriță de Kruschen într-un pahar cu apă caldă; deasemenea am încetat de a mai mânca prea multe dulciuri și grăsimi. Mare îmi fu bucuria când m'am cântărit Sâmbăta trecută și am văzut că nu cântăresc decât 56 Kgr.; în două luni am slăbit cu 10 Kgr. Rezultatul obținut este într'adevăr uimitor. Apoi arăt mai bine și mă simt mai bine, iar întreaga mea înfățișare e mult mai simpatică decât înainte” — (D-na) J. R.

Sărurile Kruschen nu provoacă o slăbire vertiginoasă. Cu răbdare și stăruință — cu un regim nu prea sever și exerciții fizice moderate — doza zilnică de Kruschen, luată cu regularitate un timp oarecare, va îndepărta cu siguranță masele de grăsime nesănătoasă și va reduce greutatea corpului Dv. la normal. De vânzare la farmacii și drogherii. Fl. mare 95 lei, fl. mic 60 lei.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gușei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPF HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.30 — Informațiuni gratuite

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulățiuni permanente, execută irepresabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Dr. ELISABETA MÖLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3-6 Telefon 46601

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Despre munca națională. — Scump și ieftin. — Tutungiul din Târgul-Cucului. — Concurența producției artistice de peste hotare.

PROBLEMA MUNCII NAȚIONALE E MAI COMPLICATĂ DE CUM PARE LA PRIMA VEDERE.

Sunt anumite specializări în cari băstinașul nu poate dovedi. Să nu vorbim de România, fiindcă trăim într'o fază de demagogie naționalistă și orice abatere dela corul general, înseamnă o voce iritantă. Să nu vorbim de Franța. Lucrătorul francez evită muncile prea grele.

Imediat după război, în nevoia de reconstruire a țării, au fost chemați muncitori robuști, de toate neamurile: cehi, nemții, italieni, polonezi etc. Munca acestora, în mine, în zidiri, în officii aproape degradatoare a fost spornică. Pretențiile lor mult mai mici. Au invadat Franța. Fiecare căuta o bonă nemțoaică, fiindcă cerea jumătate preț, munca dublu și era mai politicoasă decât ascuțita parisiiană.

La el acasă, omul e mai pretențios, se lasă mai greu. Străinul a venit după o pâine și o va câștiga trudind din greu, fără să crâcnească, fiindcă nu mai are unde să se ducă. Se va mulțumi cu puțin. Va munci mai mult. N'are pe nimeni. Il protejează numai brațele și mintea lui.

— Noi n'am făcut revoluție — spune lucrătorul francez — ca să fim și acum vite de jug!

Și are dreptate.

Dar iată, încetul cu încetul din din pricina străinilor, Francezul nu mai găsește de lucru. Și iată prigoana împotriva străinilor. Oameni cari au venit în Franța și-au făcut o familie, au muncit acolo cinstit, când era nevoie de ei, trebuie să plece, fiindcă și muncitorul din propria lui țară are dreptul să câștige o pâine. Aceasta e realitatea crudă, cu dreptate de amândouă părțile Drama aceasta se joacă pretutindeni.

America — acest paradis al tuturor emigraților — și-a închis, cea dintâi, porțile. Alte țări i-au urmat exemplul. Noi am rămas cei din urmă...

Dacă pentru Francezi problema e simplă: „cine are pașaport străin pleacă” la noi e mult mai grea, fiindcă complică prezența atâtor minoritari, cari au pașaport românesc, fără să aibe sângele la fel.

Cei ce au ridicat problema etnicității nu sânt pe deplin înțeleși între ei: până la ce punct, câte puncte la sută trebuie să cuprindă cineva în făptura lui fizică, morală și religioasă, ca să aibă dreptul de a trăi sub cerul frumos și pe pământul bogat al frumoasei României.

Niciunul din ipocriții noștri patriotarzi nu va renunța la comoditățile lui personale, ca să facă să triumfe „primatul muncii românești”; mi se spune că anumiți magnați ai valachismului se înconjoară numai cu lucrători și servitori minoritari.

În reglementarea viitoare a muncii, va trebui ținută în seamă și această ipocrizie.

Să nu pornim prigoana împotriva unei anumite categorii de oameni (cine va putea înlocui pe vrednicii paznici albanezi?) favorizând pe alții, protejați de puterniceii zilei. Și nici să nu exagerăm protejând incapacitatea, subt cuvânt că e națională.

Viața se scumpește pe zi ce trece. Iar în afară de negustorii cari profită de această urcare, nu câștigă astăzi nimeni mai mult decât ieri, ca să-și poată modifica un budget și așa destul de complicat.

O viață ieftină, desigur, nu poate constitui idealul unei colectivități, fiindcă ieftinătate înseamnă sărăcie.

Toate sunt prea ieftine la noi.

Munca țaranului, truda artistului. Vremea e ieftină. Parc'ar curge dintr'o clepsidră cât Sahara de mare, pentru fiecare. Aruncăm orele ca pe niște mucuri de țigară și începem altele. N'are preț nici ora pe care o fumăm, nici fumul ce ni se strecoară printre degete: e gol de orice fantasmagorie.

La Paris, am intrat într'o tutungerie. Odată cu mine, un vânzător de ziare. Ați văzut vreodată la București vânzător de ziare care cumpără un pachet întreg de țigări? Eu n'am văzut niciodată la Paris un om care să cumpere o singură țigară. Și iată cea mai sinistrală amintire a sărăciei de-acasă:

Eram într'un turneu, prin Moldova de Nord, acum câțiva ani. O seară de Ianuarie, cu zăpadă veche și lapoviță proaspătă,

cu întuneric provincial, brădat și mărit de rarele lumini galbene ale unor becuri uzate.

Ne-am dus la depozitarul de ziare, care era și agent teatral, să vedem cum stă vânzarea biletelor. O tutungerie de 2 metri pătrați neincălzită, cu rafturile goale. Negustorul sta cu paltonul pe el și ne explica riturile urbei: Căutare clasă socială cumpără stalul II, dar vrea să stea în stalul I, elevii de liceu să intru doi pe un bilet, autoritățile gratis, fostele autorități cu jumătate preț, funcționarii și militarii cu reducere și pe datorie, iar î loji câte două familii așteptând ca rudele mai sărace să ste în picioare sau să treacă în antract, în fotoliile neocupate. Pe când ne târguiam așa, a intrat un ucenic de cismărie, un băețel mucos și desbrăcat, cu urechile verzi, venit să cumpere o țigară efină pentru jupănu.

— Departe stați, mă?

— Cam departe.

— Fumează mult jupănu?

— Cam una la juma de ceas.

— Și tu i-o cumperi mereu, la juma de ceas una?

— Păi ce să fac?

— Așa n'veți tu cismăria, mă?

— Așa!...

Băețelul speriat de atâtea proaste întrebări s'a dus, cu țigărușa învelită într'un petec de jurnal ca să nu i-o ude bura. A plecat prin lapoviță, ca să mai vină peste o jumătate de ceas. Și după el, n'a mai intrat nimeni în tutungeria înghețată, cu ziduri de scândură, unde mirosea a fitil ars și a fum de petrol. Și m'a pălit o mare tristețe... (specific moldovenescă). Eram mai trist ca Bacovia, eram profund iremediabil trist și mă gândeam la bietul ucenic de cismărie nevoit să facă de cincispece ori pe zi acel drum nefast, la bietul jupân sărac, ce nu-și poate cumpăra un pachet întreg de tutun și mă gândeam la bietul tutungiu care-și petrece viața vânzând țigărușă după țigărușă, într'un târg moldovenesc.

Și n'am mai avut inimă să mă gândesc la noi, teatraliștii în turneu prin țară săracă, la toate combinațiile complicate ca să umplem o sală, într'un oraș unde toate se fac cu țărăntă și unde sunt prea ieftine... toate...

O FAȚĂ NOUĂ...

Să revenim la problema care pasionează astăzi cercurile diriguitorare.

Ospitalier până la exagerație, poporul român e cel din urmă care se gândește la legi pentru protecția muncii naționale. Produsele autohtone, aparținând unor trusturi de a tot puternici ai politiceii, au fost puse de mult sub ocrotirea

statului. Pătura dominantă trage câștiguri fabuloase de pe urma scutiților de taxe, a restricțiilor impuse mărfii străine. Creațiunea artistică, însă, a rămas în bătaia tuturor vânturilor.

În această epocă de naționalism acut, când fiecare țară își apără bunurile, a venit, credem, momentul ca și creatorii de artă ai României, să-și strângă rândurile și să ceară mai multă dreptate pentru munca lor.

Scriitori, pictori, sculptori, muzicanți, arhitecți, etc. toți cei ce se simt năpăstuiți de invazia produselor străine de concurență altor neamuri — și prin ei înțeleg pe toți artiștii care trăiesc între hotarele acestei țări — trebuie să ceară statului o lege care să garanteze un minimum de protecție creațiunii artistice naționale.

Cartea străină, cântecul străin, opera plastică străină, piesa de teatru, etc. se bucură de avantajul moral al unei aprecieri neprecupețite, de prestigiul unor popoare de veche civilizație. Ele intră în România scutite de orice fel de taxe, sunt mai ieftine decât produsul autohton și fac, în felul acesta, o concurență nealeală creatorului nostru de frumusețe.

Toți scriitorii, compozitorii muzicali, artiștii plastici din România sunt datori să se unească și să ceară același tratament pe care alte țări îl rezervă băstinașilor și străinilor. Teoria că „arta e universală” au scornit-o anumiți beneficiari ai actualilor sisteme. Ei n'au creat nimic ca să simtă ce înseamnă o muncă fără de răsplătă.

Acestora le răspundem că și hârtia și zahărul și mătasea și țevile de plumb și cimentul și stofa de haine — toate sunt universale. A face legi numai împotriva muncitorului sărac, înseamnă a agita flamura tricoloră subt care se ascund toate turpitudinile politicianiste și toate afacerile veroase ale patrioților de față.

VICTOR EFTIMIU

DOAMNA FLORICA VRIONI ESTE FERICITA CĂȘTIGĂTOARE A CĂLĂTORIEI GRATUITE LA PARIS, OFERITĂ DE „REALITATEA ILUSTRATĂ” ȘI „METRO GOLDWYN”.

Am publicat într'unul din numerele trecute, rezultatul concursului organizat de revista noastră și casa Metro-Goldwyn, pentru o călătorie gratuită la Paris.

Căștigătoarea concursului este d-na Florica Vrioni din str. General Dragalina 3, București.

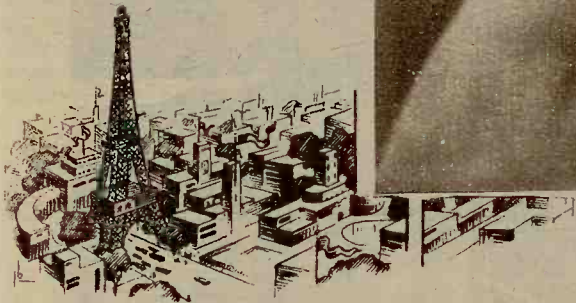
Răspunsul d-sale a fost premiat cu unanimitatea de voturi a juriului.

D-na Florica Vrioni ne-a vizitat la redacție, manifestându-și mulțumirea și

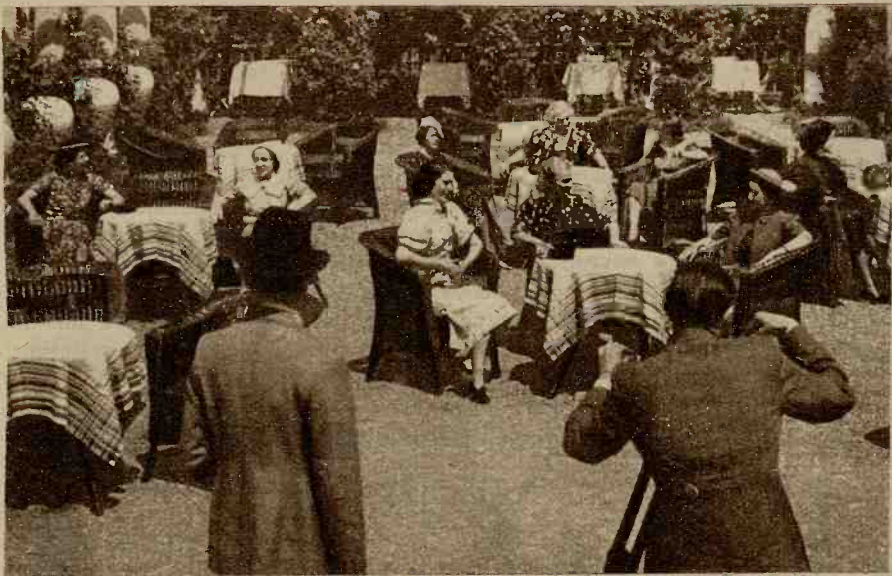
D-na Florica Vrioni, câștigătoarea premiului.

În redacția revistei noastre în timpul trierii răspunsurilor.

bucuria. Se știe că la o dată pe care d-sa și-o va alege, d-na Florica Vrioni va pleca, pe socoteala revistei noastre, la expoziția internațională din Paris. Călătoria o face în wagon-lit, clasa I-a, iar la Paris va fi primită oficial și i se va oferi o întreținere de prim rang. În momentul primirii premiului, d-na Florica Vrioni ne-a rugat să inserăm următoarele:

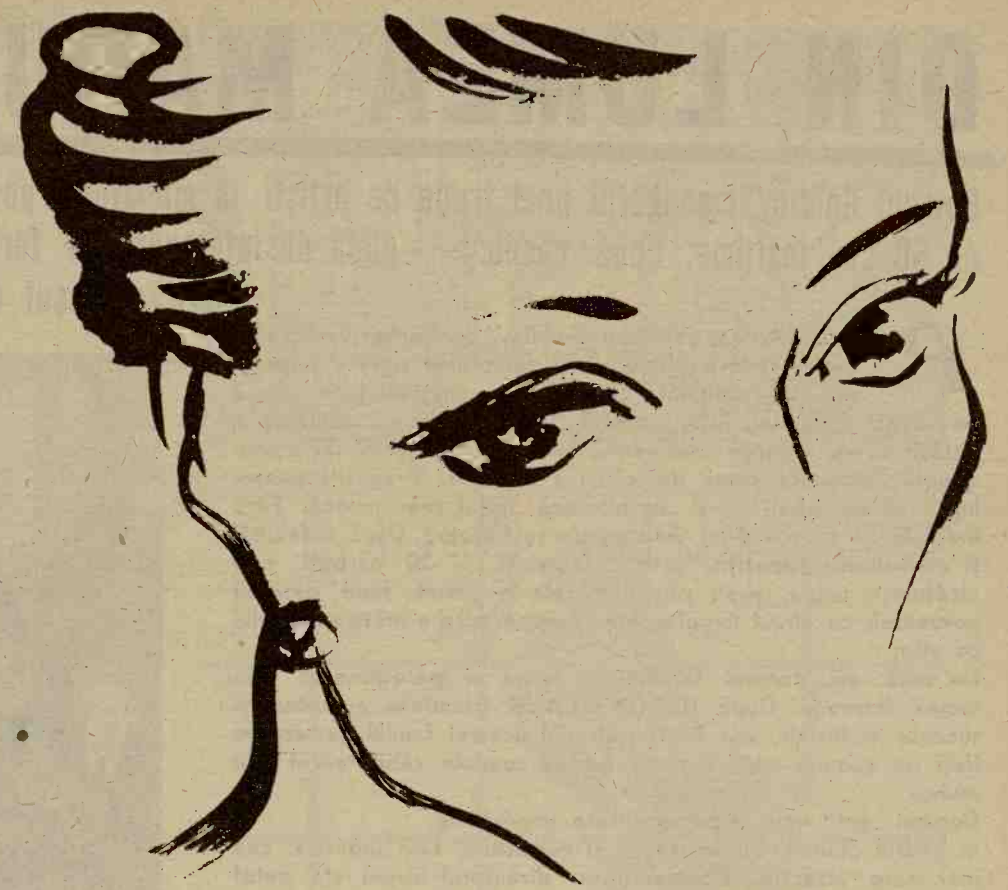
„Țin să mulțumesc revistei „Realitatea Ilustrată” și casei Metro Goldwyn, pentru frumosul premiu pe care l-a oferit cititorilor ei. Sunt fericită că voi putea revedea Parisul, care-mi este atât de drag tocmai în zilele de cea mai mare strălucire a lui, în timpul expoziției.”

Concurente selecționate la concursul nostru de fotogenie au făcut un film de probă

La concursul de fotogenie, organizat de revista noastră, pentru alegerea unei vedete care să filmeze la Paris într'o producție a domnului Henry Doru, s'au înscris 200 de concurente. Juriul, întrunit de două ori, a selecționat dintre acestea un grup de 10 concurente. Pentru a se edifica mai bine asupra calităților fotogenice ale acestor zece concurente selecționate, juriul a hotărât să se facă un film de probă, după vizionarea căruia se va alege vedeta care va pleca la Paris. Fotografia pe care o publicăm aci a fost luată în timpul turnării filmului de probă, care s'a făcut în elegantul local Colonnade, dela șosea.

În numărul viitor vom publica rezultatul concursului de fotogenie, însoțit de un amplu reportaj fotografic.

Ochi frumoși..

Ochi limpezi, atrag și înveslesc... Ochi, misterioși, sunt impenetrabili... Toată vioiciunea feții stă în ochi... Ei sunt arma cea mai puternică a femeii, însă sunt și primii cari arată oboseala, pricinuită de vânt și praf, precum sunt și prevestitorii bătrâneții. Purtați-le grijă totdeauna, ca celui mai scump tezaur.

★ Incepeți și terminați ziua, întrebuintând SPECIAL EYE LOTION (Loțiune Specială pentru Ochi) ELIZABETH ARDEN; instantaneu calmează ochii oboșiți, îi limpezește și le redă vigoarea. Prețul Lei 500.—. Preveniți formarea ridurilor și cearcănelor, întrebuintând la culcare SPECIAL EYE CREAM (Cremă Specială pentru Ochi). Lei 450.—.

★ SPECIAL ASTRINGENT se recomandă contra umflăturilor sub ochi. Aplicați după aceea, VELVA CREAM. Pentru strălucirea ochilor: EYELASH COSMETIQUE (șease nuanțe) Lei 250.—. EYE SHADO (Cosmetic pentru pleoape) scoate în evidență culoarea și mărimea ochilor (15 nuanțe) Lei 350.—.

Elizabeth Arden

Elizabeth Arden Ltd.

LONDON 25 OLD BOND STREET W 1

DIN LUMEA MĂRUNTĂ A PITICILOR

Domnul Gnidley, managerul unei trupe de artiști în miniatură, povestește despre turneele sale din Europa. Impresiile unei vedete de 60 cm. înălțime. Două căsnicii — pildă de înțelegere și fericire. — Dominoul e patima lui Bobby, micul regisor al trupei, care a trecut de 40 de ani.

PRIN străduința domnului Gnidley, un bărbat înalt, simpatic, care nutrește multă afecțiune pentru poporul său de oameni mărunți, s'a înjghebat o trupă de artiști minuscule. Intreprinzător și dărz, domnul Gnidley e hotărât să cucerească continentul întreg cu mărunții săi protagoniști. Tragedia rasei de pitici a dispărut. Pregătiți pentru luptă, ei au isbutit să-și agonisească traiul prin muncă. Fără îndoială că munca d-lui Gnidley n'a fost ușoară. După îndelungi și anevoioase repetiții, cele 8 femei și cei 20 bărbați, cari alcătuiesc trupa, și-au pus numerele la punct, fiind gata să pornească cu circul liliputan prin Europa, spre a arăta publicului ce știu.

De zece ani, domnul Gnidley și trupa sa peregrinează prin lumea întreagă. După izbânzi artistice triumfale, au urmat și succese materiale, așa încât patronul acestei familii numeroase deși de oameni mici, a putut culege roadele răbdătoarei sale munci.

Domnul „șef” este o personalitate importantă. În cadrul „Lunei Bucureștilor” el constituie, fără îndoială, cea mai mare atracție. Contractul cu directorul trupei s'a putut încheia după lungi tratative, și cu mari sacrificii. Pentru că trupa de pitici Gnidley este solicitată pretutindeni, chiar în America.

Ei au sosit săptămâna trecută din Italia: într'un vagon s'a îmbarcat trupa, iar alte două vagoane conțineau rechizitele, poney-i, măgărușul și celelalte animale.

De cum au sosit, trupa a fost copleșită de ziaristi, căci fiecare voia să cunoască impresiile, bucuriile și amărăciunile acestor steluțe în miniatură.

Poporul de pitici e foarte mulțumit că se poate stabili în orașelul de basm care li s'a clădit, la marginea lacului Herăstrău din Parcul Național. Ei și-au aranjat aci lucrurile, și-au mobilat micile încăperi, au împodobit pereții în interior, și-au instalat bucătăria și ospătăria unde mănâncă cu toții, când clopotul îi chiamă la masă.

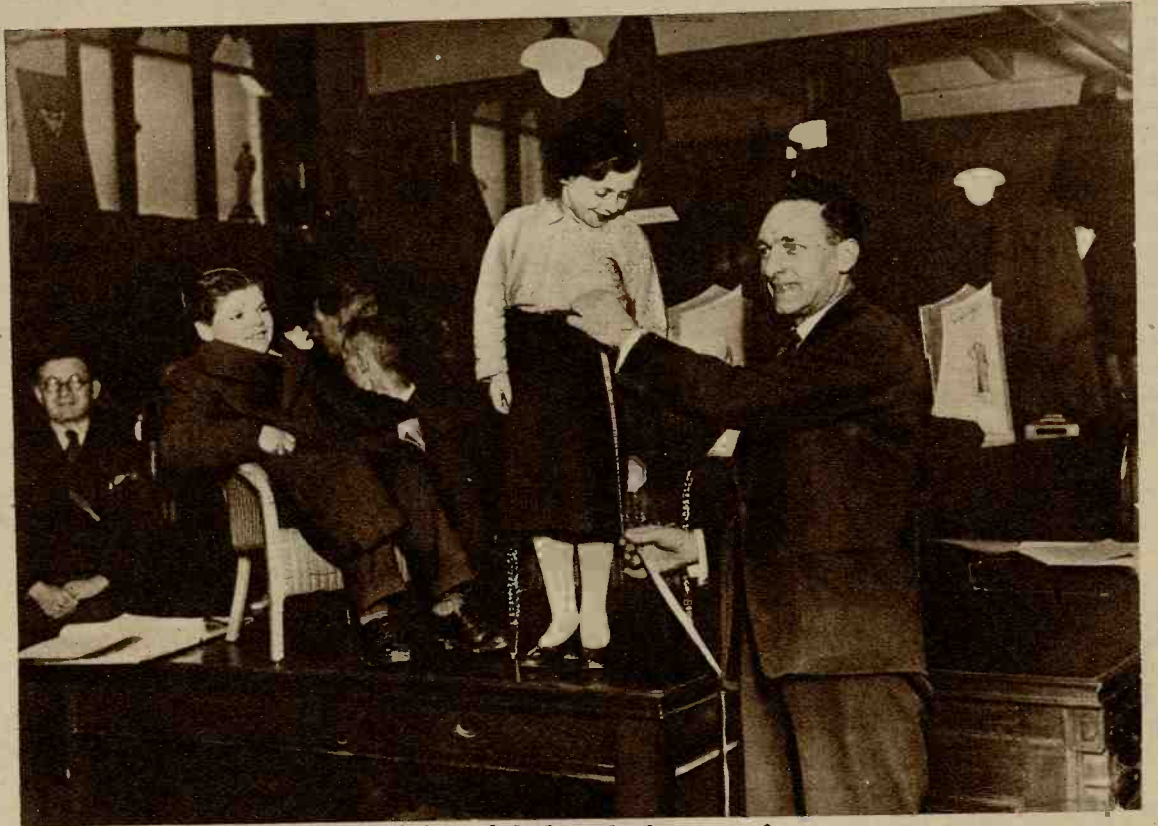
Vedeta trupei este, fără îndoială, tânăra și frumoasa d-șoară Lucie Kliman. Ea n'a împlinit încă 21 de ani, e de origine germană și nu e mai înaltă de 60 cm.

Simpaticul Bobby, regisorul pitic al trupei, îmi aduce la cunoștință că artista e dispusă să primească pe gazetari.

Camerista vedetei mă poartă în cabină. Lucie Kliman, machiată cu arta celei mai încercate actrițe mă întâmpină cu un zâmbet îmbietor. E învăluită într'un suplu peignoir de mătase fină. Apariție de copil gătit pentru bal, cu deosebirea privirii focoase a d-rei Kliman. Fermecătoarea pitică nu vorbește decât germana.

Dialogul e scurt.

— Celibatară ?

Piticii își fac haine noi

— Da. Cu logodnic în Germania. Ne cunoaștem de mult. Nădăjduesc să mă căsătoresc curând, deși nu prea mă'ncred în bărbați. Îi știu ingrați și ușurateci.

Logodnicul d-rei Kliman este un liliputan berlinez, de familie foarte bună.

— Veți face nuntă cu alai ?

— Așa cred.

— Vă place România ?

— La nebulie. Cerul românesc, pământul românesc, publicul românesc și... bărbații români.

Bietul pitic din Berlin!

Fericirea îi stă în cumpănă. Micuța vedetă și-a închinat viața artei, cu tot entuziasmul tinereții sale. De opt ani cântă și dansează. Zilnic studiază noi numere. E deplin mulțumită de cariera ei și-l adoră pe „șef”-ul Gnidley.

— V'ar plăcea să rămâneți în România ?

— Desigur... dacă ar putea să vină și logodnicul meu aci... Și vedeta de jumătate metru înălțime, suspină adânc. Cavalerul teuton își păstrează totuși întâietatea în sufletele ei.

CĂSNICII FERICITE

Cercul liliputan numără două căsnicii. Îmi împărtășesc marea fericire a căminului lor. Soțioarele sunt bune și dragăstoase față de tovarășii lor de viață, cari se pricep să se facă respectați, impunându-și mereu autoritatea. Sunt gospodari desăvârșiți.

TRUPA

Se compune din opt femei și douăzeci bărbați. Toți sunt artiști de circ, specializați în profesiunea lor: acrobați, atleți, clowni, muzicanți, călăreți, dansatori, paiațe și admirabile amazoane, cari completează un spectacol excelent. Primesc salarii diferite, după merite; sunt însă cu toții retribuiți în așa fel, încât pot face față necesităților vieții, cu micile lor vicii și cerințe. Majoritatea minusculelor bărbați fumează țigări fine, beau păhărele de cognac și cești de cafea și-și joacă cu regularitate partida de domino și cărți. Bobby, regisorul ansamblului pitic are patime jocurilor de noroc... dominq-ul îl va ruina...

Sosirea piticilor în Gara de Nord

Au dispărut grijile!

Săptămâni de-a rândul, el venea seara acasă obosit, istovit și supărat. Era întotdeauna ușor iritabil și nici un surâs de mulțumire nu-i mai înveselia chipul. — În-dată însă ce și-a avut în asă minutul „Soare artificial de altitudine — Original Hanau” — i-a revenit liniștea sufletească, vioiciunea și voia bună de odinioară.

Acum are nervii liniștiți, zilele îi sunt agreabile, viața ușoară și plăcută.

Iată-i cu ce bucurie se revăd seara...

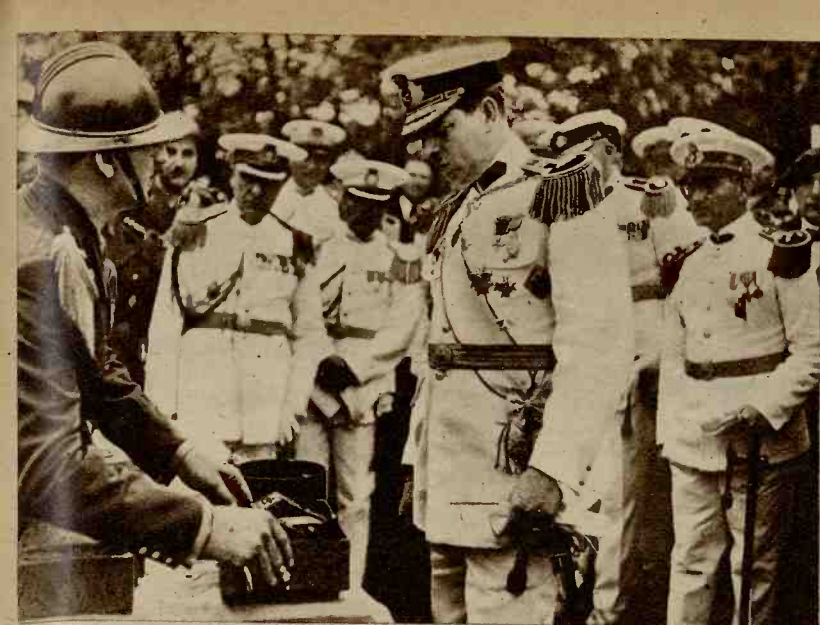
SOARELE ARTIFICIAL DE ALTITUDINE

— Original Hanau

— APARATE COMPLETE DELA —

LEI 8.000 PÂNĂ LA LEI 28.000

Pentru orice informații vizitați Expoziția dela Industria Medico — Tehnică „Siemens” Str. A. Briand 20 (fostă Regală) (Palatul Carlton) — Telefon: 4-70-00

**SUVERANUL LA REGIMENTUL
2 PIONERI**

M. S. Regele a asistat săptămâna trecută la serbarea patronului Regimentului 2 Pioneri. Fotografia noastră îl înfățișează pe Suveran, ascultând explicațiile unuia dintre ofițerii regimentului.

**SOLEMNITATEA APLICĂRII NOULUI
COD AL JUSTIȚIEI MILITARE**

Săptămâna trecută a avut loc o ședință festivă, pentru punerea în aplicare a noului cod de justiție militară. În fotografia noastră vedem pe d-l prim-procuror al justiției militare, colonel Victor Pomponiu, depunând jurământul în fața consiliului. De la stânga la dreapta: d-nii colonel Chiru, g-ral Turbatu, președintele Curții, col. Rășcanu și col. Pella.

**Fanteziuri
Japonese**

*La Vulturul de Mare
cu pește în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

REUMATISMUL.
RACELILE,
NEURALGIILE
chiar
CRONICE
vindecă

Togal

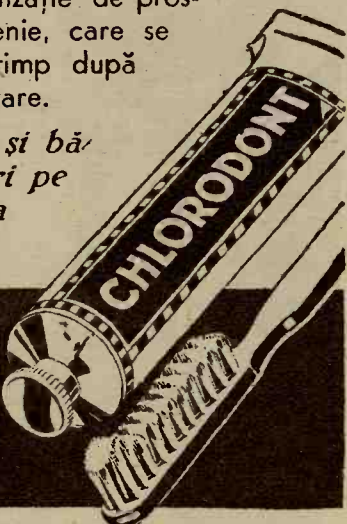
Un bărbat distins și îngrijit. Trăsături viguroase, energice. Pe fața lui se citește bucuria de a trăi și acea încredere, acea siguranță de sine, pe care și-o dă succesul și... o înfățișare plăcută. Surâsul lui e captivant. E surâsul Chlorodont!

Priviți această dentură minunată, perfectă! El știe cum s'o prețuiască, dar mai ales știe cum s'o îngrijească. Din fragedă copilărie și până în ziua de astăzi — mereu și întotdeauna — a întrebuițat numai Chlorodont, pasta de dinți de o calitate neîntrecută.

Chlorodont, pasta de dinți realizată

pe cale științifică, îndepărtează, repede și radical, inestetica piatră de pe dinți. Ea dă dinților — uneori chiar după prima întrebuițare — o strălucire minunată, fără ca prețiosul smalt să fie atacat. Fumătorii preferă pasta de dinți Chlorodont fiindcă îndepărtează mirosul urât al gurii, producând o senzație de proapețime și curățenie, care se menține mult timp după prima întrebuițare.

Pentru tineri și bătrâni de 2 ori pe zi = dimineața și seara.

**Pasta de dinți
Chlorodont**

ATENȚIUNE!

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată
 Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”. Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a cincea serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până **Joi 27 Maiu crt., ora 12.30 a. m.**

TRIMIȘII REVISTEI „REALITATEA ILUSTRATĂ” LA „BATA” SĂRBĂTORESC ZIUA DE 10 MAI

Se știe că revista noastră a trimis anul trecut la uzinele „Bata” Zlín (Cehoslovacia), un grup de tineri care au găsit astfel, posibilitatea unei frumoase cariere. Grupul de tineri români au sărbătorit ziua de 10 Mai și ne-au trimis această fotografie, careia îi facem loc, cu plăcere, în coloanele noastre.

SĂRBĂTORIREA ZILEI COPILULUI

Societatea „Principele Mircea” a organizat **Duminică dimineața o manifestație**, la care au luat parte elevii și elevele tuturor școlilor primare din Capitală, orfelinatelor, școlii industriale, etc. După oficierea unui serviciu religios la Patriarhie, copiii s'au încolonaț pe Calea Victoriei și au defilat. Carele alegorice au fost aranjate cu mult gust artistic de d-l M. Iorda.

Fotografiile pe care le publicăm aci, înfățișează :

1. Un grup de fetițe, defilând pe Cal. Victoriei.
2. Car alegoric, simbolizând săptămâna laptelui.
3. Copii și părinți ascultă slujba religioasă, în fața Patriarhiei. Copiii poartă placarde care exprimă doleanțele lor.
4. Un grup de copii sunt transportați dela un loc la altul al serbărilor și sburdă de bucurie.

(Fotografii Berman)

BALET INDIAN LA BUCUREȘTI

A făcut oarecare senzație apariția în Capitală a unei trupe de balet indian. Fotografia noastră a fost luată la sosirea trupei pe peronul Gării de Nord.

„Tipuri“ pitorești din Bucureștii de altă dată

Profesorul Borănescu — Un dentist cu mulți pacienți. — Generalul Lambru

UN amic care-și face o fală din a se declara din „altă generație“ îmi spune mai zilele trecute: „Să recunoști că generația asta nouă e mult mai puțin pitorească decât cea de-acum treizeci sau patruzeci de ani. De când se tind la distrugerea individualității să observi că Bucureștii sunt lipsiți de „tipi“ cari contribuiau atâta la farmecul lui. Înainte când intrai într'un local de consumație găseai cel puțin un „tip“ care-ți reținea atenția.

Și amicul meu a început să zâmbească de unul singur, cu gândul din departe, desigur la unul din acești „tipi“: — De ce râzi? — Uite-mi amintesc de unul care juca în fiecare zi șah la „Fialcovsky“, de „unu“ Borănescu, profesor de matematică de profesie.

UN DUȘMAN AL „GALERIEI“

Trebuie să știi că Borănescu nu era chiar chinez la matematică — era doar specialist! — Dar când se plictisea la tablă sau când vedea că nu iese la capăt cu vreo problemă, lăsa creta deoparte și spunea: „Haret, vino tu și fă-o mai departe“. Printre elevi el a avut norocul să-l aibă pe Spiru Haret.

La „Fialcovsky“ masa la care juca Borănescu era înconjurată de chibiți. Câte unul se găsea să-i dea sfaturi cum să schimbe pionii. Borănescu răbda ce răbda, până când scos din fire, exclamă: Galeria să nu mănânce rahat!

FRATELE LUI DELAVRANCEA

Fratele marelui Delavrancea, avocatul Ștefănescu-Suhățeanu era un biliargiu de seamă. În toiu jocului, el se întreprușea, lăsa tacul deoparte și spunea tovarășilor de joc: „Stați puțin, că mă duc să amân și vin îndată“.

UN DENTIST CU... CLIEŢI

Mai venea la „Fialcovsky“ un dentist cu numele de Kibrig. Era ca un făcut cu acest Kibrig. În toiu unei partide — și nu știu cum se făcea că tocmai când stătea să piardă — venea un servitor al dentistului și-i spunea: „Dom'le doctor, a venit unu c'un abces!“ sau „Un caz grav dom'le doctor, unu cu falca umflată, poftiți repede acasă“.

TRUPA ROMÂNĂ CARE A FĂCUT PRIMUL TURNEU ÎN TRANSILVANIA, ÎNAINTE DE RĂSBOI

În primul rând: Maria Ciucureșcu, Marioara Antonescu, C. Costescu. Rândul doi: Victor Antonescu, Lucreția Brezeanu, Ion Brezeanu. Rândul trei: Em. D. Fagure (cu barbă), Costică Mărculescu, Timică și alții.

pleca acasă, unde așteptau puzderia de pacienți. Vorbă să fie. Într'o zi unu' s'a apucat să-l urmărească și și-a dat seama că totu' era un truc al lui Kibrig: făcea să se creadă că nu mai dovedește de clienți și-și salva, deseori, și situația critică la joc.

„TAIE CRUCE“

Unul care și-a avut celebritatea lui în Bucureștii de altă dată, a fost generalul Lambru. Numit apărător din oficiu într'un proces al unui soldat învinuit de atentat la pudoare, Lambru, pe vremea aceea căpitan, a

făcut demonstrație practică, cu o sabie și o teacă pentru a dovedi „că dacă nu vrea femeea nu poți atenta la pudoarea ei“.

Consiliul nu s'a lăsat impresionat, aducând un verdict de condamnare. Atunci Lambru a șos sabia și dintr'un gest a tăiat crucea care se afla pe masa consiliului, spunând că „dacă așa se împarte dreptatea, atunci crucea nu mai are ce căuta în fața judecătorilor“. Ușor de închipuit că gestul acesta i-a adus porecla de „Lambru taie-cruce“. Dar a avut și urmări și n'a lipsit mult

ca Lambru să fie reformat. În orice caz, el a fost multă vreme îndepărtat de la avansare și Regele Carol I, de câte ori venea vorba despre Lambru spunea cu accentul lui: „Da, da, Lambru e „pun“ dar e „nepun“.

„Ei, n'am dreptate — a adăogat amical „din altă generație“

IOAN MASSOFF

Silvifix

Cremă fixativă invizibilă face coafura impecabilă

Silvifix înfrumusețează coafura și o menține într'o formă perfectă în cursul zilei. Este indispensabilă unei persoane care ține la eleganță. Doamnelor se servesc de Silvifix înainte de a-și aranja părul, căci prelungeste durata ondulațiilor și mărește strălucirea naturală a părului.

Silvifix conține Silvikrin pur aliment biologic al părului

Întrebuințând Silvifix nu numai că înfrumusețeți părul D-v, dar în același timp îi dați alimentul necesar. Departe de a avea inconvenientele fixativelor obișnuite, Silvifix nenține atât sănătatea părului cât și frumusețea sa.

Silvifix

1 tub mare Lei 66. —

Este un preparat Silvikrin

Amintire

plăcută

48 de fotografii polyfoto

Copiii își vor aduce aminte cu drag de vremurile când părinții i-au fotografiat la Polyfoto.

48 de fotografii diferite 100 lei. Studiourile Polyfoto fiind înzestrate cu cele mai moderne aparate, execută portrete de artă și orice lucrare de branșă...

La cerere se fotografiază și la domiciliu.

FOTOGRAFIAȚI-VĂ LA

polyfoto

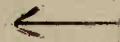
CALEA VICTORIEI, 86 TELEFON 3.43.65

INAINTE ȘI DUPĂ ZIUA INCORONĂRII

CEA MAI RECENTĂ FOTOGRAFIE A SUVERANILOR ANGLIEI

Publicăm alăturat cea mai nouă fotografie a Regelui George al VI-lea și a Reginei Elisabeth. Regele poartă uniforma de amiral de marină.

FIICELE REGELUI ANGLIEI LA REPETIȚIA INCORONĂRII

În prețuia încoronării a avut loc la Westminster Abbey o repetiție generală a festivităților. Fotografia noastră înfățișează pe cele două fiice ale perechi regale, principesele Elisabeta și Margaret-Rose, părăsind catedrala Westminster.

TIMBRELE POSTALE ALE INCORONĂRII

Cu prilejul încoronării au apărut noile mărci postale ale imperiului, cu chipul Regelui George VI. Pe timbre s'a imprimat și o serie specială cu chipul Regelui și al Reginei. Vedem în această pagină toate noile modele.

REGELE IMPARTE MEDALII TRUPELOR COLONIALE

Regele Angliei a împărțit medalii comemorative trupelor engleze, din dominioane și colonii. Fotografia noastră înfățișează scena distribuirii medaliilor, în curtea palatului Buckingham. Regele oferă o medalie. În dreapta Sa se află Regina Elisabeth, în stânga Regina-mamă Mary, principesa Elisabetha, Ducesa de Gloucester, Ducele de Gloucester și Ducele de Kent.

